วันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์

<u>ข่าวดี</u> ยอห์น 18:1 - 19:42

(คำอธิบายแบบสั้น)

1

หลังอาหารค่ำครั้งสุดท้าย พระเยซูเจ้าทรงสนทนาและอธิษฐานร่วมกับบรรดาศิษย์ ต่อจากนั้นทรงพาพวกเขาลงมาจากห้องจัดงานเลี้ยงชั้นบน ข้ามห้วยขิดโรนซึ่งเป็นแหล่งรองรับเลือดลูกแกะจำนวนมากที่ไหลตามรางมาจากแท่นบูชาในพระวิหาร ไปยังสวนแห่งหนึ่งชื่อเกทเสมนีที่อยู่เชิงภูเขามะกอก

ยูดาสศิษย์ทรยศพากองทหารร่วมกับยามรักษาพระวิหารมาจับพระองค์ ลำพังกองทหาร *(speira)* ของโรมันก็มีกำลังพลถึง 600 นายแล้ว ยิ่งถ้าเป็นกองทหารต่างด้าวช่วยรบอัตรากำลังพลจะเพิ่มเป็น 1,000 นาย และถึงแม้จะเป็นเพียงกองทหารเกียรติยศก็ยังมีกำลังพลมากถึง 200 นาย

เขาพาคนมากมาย พร้อมอาวุธครบมือ เพื่อมาจับพระเยซูเจ้าเพียงคนเดียว !

ทั้ง ๆ ที่ช่วงปัสกา พระจันท์เต็มดวงจะทำให้กลางคืนสว่างจนเกือบเหมือนกลางวัน แต่พวกเขาเตรียมตะเกียงและไต้มาด้วย เพราะคิดว่าคงต้องค้นหาพระเยซูเจ้าซึ่งหลบซ่อนพระองค์ตามซอกหิน ในถ้ำ หรือตามพุ่มไม้

แต่พระองค์ไม่หลบ ไม่ซ่อน !

ตรงกันข้าม พระองค์ทรงก้าวออกมาเผชิญหน้ากับกองทหารที่มีอาวุธครบมือด้วยความกล้าหาญพร้อมกับถามว่า *"พวกท่านมาหาใคร ?"*

นอกจากไม่รักตัวกลัวตายแล้ว พระองค์ยังทรงห่วงและพยายามปกป้องบรรดาศิษย์ของพระองค์ด้วยความอาจหาญ *"ถ้าพวกท่านต้องการจับเรา ก็จงปล่อยพวกเขาไป"*

แค่เอ่ยปาก พวกทหารก็ล้มระเนระนาดแล้ว หากพระองค์คิดจะหลบหนี ย่อมไม่ใช่เรื่องเหลือบ่ากว่าแรง แต่ ***"พระองค์ทรงเลือกที่จะปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระบิดา"*** นั่นคือยอมสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนเพื่อไถ่กู้เราทุกคน

พระองค์ไม่ได้ถูกจับเพราะจนตรอก !

2

ไม่มีความตายใดน่าขนพองสยองเกล้าเท่าการตรึงกางเขน ชาวโรมันเองยังขนลุกเมื่อเอ่ยถึงกางเขน ชิเชโรถึงกับกล่าวว่าการตรึงกางเขนเป็น *"ความตายที่โหดร้ายและน่ากลัวที่สุด"*

การตรึงกางเขนมีต้นกำเนิดจากเปอร์เซีย ชาวเปอร์เซียเกรงว่าพื้นดินอันศักดิ์สิทธิ์จะเป็นมลทินเพราะร่างกายชั่วของนักโทษประหาร จึงจับนักโทษประหารแขวนไว้บนไม้กางเขน ต่อมา

ชาวคาร์เทจนำวิธีประหารแบบเปอร์เซียมาใช้ และชาวโรมันรับวิธีตรึงกางเขนมาจากชาวคาร์เทจอีกทอดหนึ่ง

ชาวโรมันไม่เคยตรึงกางเขนพวกเดียวกันเอง แต่ใช้กับทาสในดินแดนที่เป็นเมืองขึ้นเท่านั้น นักโทษประหารถูกจับตรึงไว้บนไม้กางเขนจนกว่าจะตาย บางคนต้องทนทรมานสาหัสสากรรจ์หลายวันกว่าจะตาย ไหนจะหิว ไหนจะกระหาย ไหนจะร้อนจัดเวลากลางวัน ไหนจะหนาวจัดเวลากลางคืน ไหนริ้นไรจะไต่ตอมตามบาดแผล สิ่งเดียวที่เขาทำได้คือมองดูฝูงแร้งและฝูงกาที่บินวนเวียนรอจิกกินเมื่อเขาตาย

พวกเขานำความตายที่น่าสะพรึงกลัวที่สุดในโลกสมัยโบราณ ความตายสำหรับทาส และความตายสำหรับอาชญากรมาใช้กับพระเยซูเจ้า !

เมื่อถูกตัดสินว่าผิด ผู้พิพากษาจะกล่าวว่า *"จงไปสู่กางเขน" (Ibis ad crucem)* แล้วขั้นตอนการประหารจะเริ่มทันทีโดยไม่มีเวลาให้นักโทษล่ำลาสั่งเสียหรืออุทธรณ์ฎีกาใด ๆ ทั้งสิ้น นักโทษประหารต้องแบกกางเขนของตนเดินไปตามถนนหนทางที่มีประชาชนพลุกพล่าน และผู้คุมมักเลือกเส้นทางสู่แดนประหารที่ยาวที่สุด เพื่อให้ผู้คนเห็นมากที่สุด จะได้เกิดความเกรงกลัวไม่กล้าทำผิด มีทหาร 4 คนคอยลงแส้หรือใช้ประตัก (ไม้ที่ฝังเหล็กแหลมข้างปลาย ใช้แทงสัตว์พาหนะเช่นวัว) ทิ่มแทงเพื่อกระตุ้นให้นักโทษเดินไปสู่สถานที่ประหาร หน้าขบวนมีทหารอีกคนหนึ่งถือป้ายระบุความผิด เผื่อว่าอาจมีใครเป็นพยานยืนยันความบริสุทธิ์ของนักโทษ จะได้เริ่มขั้นตอนไต่สวนกันใหม่

แต่ในกรณีของพระเยซูเจ้า ***ช่างไม่มีใครสักคนเชียวหรือที่กล้ายืนอยู่ข้างพระองค์ ?***

3

หลังถูกจับกุม พระองค์ถูกตบ ถูกเฆี่ยน ถูกสวมมงกุฎหนาม ถูกดูหมิ่นเหยียดหยาม และถูกทรมานต่าง ๆ นานา แต่พระองค์ไม่เคยปริปากร้องสักคำเดียว

ทว่าบนไม้กางเขน พระองค์สุดแสนทรมาน เสียงร้อง *"โอย หิวน้ำ"* จึงเล็ดรอดออกมาให้ได้ยิน

ใครที่เคยคิดว่าพระเยซูเจ้าเป็นพระเจ้า เพราะฉะนั้นพระองค์คงไม่เจ็บจริง ไม่ทรมานจริง คงต้องคิดใหม่

แม้ว่าพระองค์กำลังทนทรมานปานจะขาดใจ แต่***พระองค์กลับคิดถึงความทุกข์ของคนอื่นแทนที่จะคิดถึงความทุกข์ของตัวเอง*** *"ถ้าพระองค์ไม่อยู่ ใครจะดูแลแม่ อนาคตของแม่จะเป็นเช่นใด ?"*

ดูน้ำพระทัยของพระองค์สิ !!

ยอห์นเล่าว่า ก่อนสิ้นพระชนม์พระองค์ร้องว่า *"เสร็จแล้ว"* ในขณะที่มัทธิว มาระโก และลูกาบอกเพียงว่าพระองค์ร้องเสียงดัง (มธ 27:50; มก 15:37; ลก 23:46)

เมื่อนำมารวมกันย่อมเท่ากับว่า พระองค์ทรงร้อง ***"เสร็จแล้ว"*** ด้วยเสียงอัน ***"ดัง"*** !

เป็นเสียงร้องที่บ่งบอกถึงความสะใจและดีใจสุด ๆ ที่ได้ปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระบิดาจนสำเร็จบริบูรณ์

ไม่ใช่ร้องเสียงละห้อยว่า *"จบเห่กัน"* ซึ่งแปลว่าหมดทางสู้แล้ว

ตลอดทั้งชีวิต ***พระองค์มีแต่นบนอบและปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระบิดาทุกลมหายใจ รวมทั้งลมหายใจเฮือกสุดท้ายบนไม้กางเขนด้วย***

สิ่งสุดท้ายที่พระองค์จะคิดถึงคือ ตัวพระองค์เอง !

4

ตามธรรมเนียมของชาวโรมัน เมื่อนักโทษเสียชีวิตแล้วเขาจะปลดศพทิ้งไว้บนพื้นดินให้ฝูงแร้ง ฝูงกา และฝูงสุนัขกัดกินเป็นอาหาร

แต่กฎหมายยิวกำหนดให้ *"ฝังศพ"* นักโทษวันที่เขาตาย ห้ามปล่อยศพทิ้งไว้ค้างคืน (ฉธบ 21:22-23)

กรณีของพระเยซูเจ้าซึ่งเป็นชาวยิวยิ่งต้องเร่งฝังพระศพให้ลุล่วงก่อนหกโมงเย็น หาไม่แล้วจะทำอะไรไม่ได้เลยแม้แต่ฝังศพ เพราะเข้าสู่วันสับบาโตซึ่งเริ่มจากหกโมงเย็นวันศุกร์จนถึงหกโมงเย็นของวันเสาร์รุ่งขึ้น

ลำพังอัครสาวกซึ่งมีฐานะยากจนคงไม่สามารถจัดพิธีศพให้พระองค์ได้

ยังดี มีศิษย์สองคนที่ไม่เปิดเผยตนคือ โยเซฟชาวอาริมาเธีย และนิโคเดมัส ที่ช่วยดำเนินการฝังพระศพของพระองค์

ทั้งคู่เป็นสมาชิกผู้ทรงเกียรติของสภาสูง *(Sanhedrin)* หากเขาทั้งสองช่วยพูดแก้ต่างให้พระเยซูเจ้าระหว่างที่พระองค์ถูกไต่สวนในสภา สถานการณ์คงไม่เลวร้ายเท่านี้

แต่เพราะเกรงว่าจะสูญเสียสถานภาพของการเป็นสมาชิกผู้ทรงเกียรติ พวกเขาจึงปิดปากเงียบและไม่ได้ปกป้องหรือยืนอยู่เคียงข้างพระองค์เลย

ต่อเมื่อพระเยซูเจ้าสิ้นพระชนม์แล้วนั่นแหละ ชีวิตของเขาทั้งสองคนจึงเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง โดยไม่เหลือร่องรอยของความขลาดกลัว ความโลเล หรือการปกปิดซ่อนเร้นอีกต่อไป

พระเยซูเจ้าตรัสไว้ว่า ***"เมื่อเราจะถูกยกขึ้นจากแผ่นดิน เราจะดึงดูดทุกคนเข้ามาหาเรา"*** (ยน 12:32)

โยเซฟและนิโคเดมัสได้เข้ามาหาพระเยซูเจ้าแล้ว

วันนี้ เรายังจะใจแข็งอีกหรือ ?

****

สำหรับผู้ที่ต้องการศึกษาพระมหาทรมานโดยละเอียด ขอแบ่งเนื้อหาเป็นตอนเพื่อง่ายต่อการอธิบายดังนี้

พระเยซูเจ้าทรงถูกจับกุม

ยน 18:1-11

(1)พระเยซูเจ้าตรัสดังนี้แล้ว ก็เสด็จไปพร้อมกับบรรดาศิษย์ ข้ามห้วยขิดโรน ที่นั่นมีสวนแห่งหนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไปพร้อมกับบรรดาศิษย์ (2)ยูดาสผู้ทรยศรู้จักสถานที่นั้นด้วย เพราะพระองค์เคยทรงพบกับบรรดาศิษย์ที่นั่นบ่อย ๆ (3)ยูดาสนำกองทหารและยามรักษาพระวิหารที่บรรดาหัวหน้าสมณะ และชาวฟาริสีจัดหาให้ มาที่นั่น ถือตะเกียง ไต้ และอาวุธไปด้วย (4)พระเยซูเจ้าทรงทราบทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ จึงเสด็จออกไปตรัสถามเขาเหล่านั้นว่า "ท่านทั้งหลายเสาะหาใคร" (5)เขาตอบว่า "หาเยซู ชาวนาซาเร็ธ" พระองค์ตรัสตอบว่า "เราเป็น" ยูดาสผู้ทรยศพระองค์ก็ยืนอยู่กับพวกเขาด้วย (6)แต่เมื่อพระองค์ตรัสว่า "เราเป็น" เขาเหล่านั้นก็ถอยหลัง ล้มลงกับพื้นดิน (7)พระองค์ตรัสถามอีกว่า "ท่านทั้งหลายเสาะหาใคร" เขาตอบว่า "หาเยซู ชาวนาซาเร็ธ" (8)พระเยซูเจ้าตรัสตอบว่า "เราบอกท่านทั้งหลายแล้วว่า เราเป็น ถ้าท่านเสาะหาเรา ก็จงปล่อยคนเหล่านี้ไป" (9)ดังนี้ พระวาจาที่พระเยซูเจ้าเคยตรัสไว้จึงเป็นจริงว่า บรรดาผู้ที่พระองค์ทรงมอบให้ข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าไม่ได้ทำให้ผู้ใดพินาศเลย" (10)ซีโมนเปโตรมีดาบ จึงชักดาบออกมา ฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาสมณะ ถูกใบหูข้างขวาขาด ผู้รับใช้คนนั้นชื่อมัลคัส (11)แต่พระเยซูเจ้าตรัสกับเปโตรว่า "เก็บดาบใส่ฝักเสีย เราจะไม่ดื่มจากถ้วยที่พระบิดาประทานให้เราหรือ"

เมื่อพระเยซูเจ้าทรงสนทนาและอธิษฐานภาวนาร่วมกับบรรดาศิษย์หลังอาหารค่ำครั้งสุดท้ายแล้ว พระองค์ทรงพาพวกเขาลงมาจากห้องชั้นบนที่ใช้จัดงานเลี้ยงปัสกา ข้ามห้วยขิดโรนมุ่งหน้าสู่สวนเกทเสมนี

ประมาณ 30 ปีหลังจากพระเยซูเจ้าสิ้นพระชนม์ ได้มีการสำรวจจำนวนลูกแกะที่ถูกฆ่าเพื่อถวายเป็นเครื่องบูชาที่พระวิหารในช่วงเทศกาลปัสกา พบว่ามีจำนวนมากถึง 256,000 ตัว เลือดของลูกแกะที่พรมลงบนพระแท่นจะไหลตามรางมาสู่ห้วยขิดโรน

เมื่อพระเยซูเจ้าเสด็จข้ามห้วยขิดโรนที่กำลังแดงฉานด้วยเลือดลูกแกะที่ถูกฆ่าเป็นเครื่องบูชา พระองค์คงต้องคิดถึงเรื่องการถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาแทนลูกแกะเหล่านั้นแน่

จากห้วยขิดโรน ทั้งหมดมาถึงภูเขามะกอก ที่เชิงเขานี้เองมีสวนเล็ก ๆ แห่งหนึ่งชื่อเกทเสมนี ซึ่งแปลว่า *"หีบน้ำมัน"* เพราะเป็นที่ตั้งของเครื่องแยกน้ำมันจากมะกอกที่งอกงามอยู่บนภูเขาแห่งนี้

ชาวเยรูซาเล็มที่มีฐานะดีนิยมมีสวนส่วนตัวบนภูเขามะกอก เพราะว่ากรุงเยรูซาเล็มมีขนาดเล็ก การมีสวนส่วนตัวในตัวเมืองจึงสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายสูงมาก อีกทั้งยังมีข้อห้ามทางศาสนามิให้ใส่ปุ๋ยบนผืนดินของนครศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้

คงมีชาวเมืองผู้มีอันจะกินและศรัทธาในพระเยซูเจ้าที่มอบกุญแจและอนุญาตให้พระองค์ใช้สวนแห่งนี้เมื่อเสด็จมากรุงเยรูซาเล็มและต้องการความสงบเงียบ ยูดาสเองก็รู้จักสถานที่นี้

น่าสังเกตว่าหัวหน้าสมณะและพวกฟารีสีส่ง *"กองทหารและยามรักษาพระวิหาร"* มาเพื่อจับกุมพระองค์ !

คำภาษากรีกที่ใช้เพื่อหมายถึงกองทหารคือ *speira (สเปยรา)* ปกติประกอบด้วยทหารโรมัน 600 นาย แต่ถ้าเป็นกองทหารต่างชาติช่วยรบจะประกอบด้วยทหารม้า 240 นายและทหารราบอีก 760 นายรวมเป็น 1,000 นาย นาน ๆ ทีจึงจะพบว่าชาวกรีกใช้คำ *speira* เพื่อหมายถึงกองทหารเกียรติยศซึ่งมีอัตรากำลัง 200 นาย

แม้จะเข้าใจคำ *speira* ว่าเป็นกองทหารเกียรติยศก็ยังมีกำลังพลมากถึง 200 นาย โดยยังไม่นับรวมบรรดายามรักษาพระวิหาร

จริงอยู่ ช่วงเทศกาลปัสกาจะมีกองทหารโรมันมาประจำการมากเป็นพิเศษที่ป้อมอันโตเนียในกรุงเยรูซาเล็มเพื่อดูแลความสงบเรียบร้อยของพระวิหาร ปัญหาเรื่องการขาดแคลนกำลังพลจึงไม่มี แต่ทำไมพวกเขาต้องส่งกองกำลังมากมายราวกับกองทัพเช่นนี้เพื่อมาจับกุมพระเยซูเจ้าผู้ปราศจากอาวุธเพียงคนเดียว ?

เหตุการณ์ในสวนเกทเสมนี แสดงให้เราเห็น *"ธาตุแท้"* ของพระเยซูเจ้าหลายประการด้วยกัน กล่าวคือ

1. ***ความกล้าหาญ*** ช่วงปัสกาเป็นเวลาที่พระจันทร์เต็มดวง กลางคืนจะสว่างเกือบเหมือนกลางวัน แต่ศัตรูของพระองค์มาพร้อมกับตะเกียงและไต้ ไม่ใช่เพื่อส่องทาง แต่เพื่อค้นหาพระเยซูเจ้าซึ่งพวกเขาคาดว่าคงซ่อนตัวอยู่ตามต้นไม้ ถ้ำ หรือรอยแยกตามภูเขา

แต่ผิดคาด แทนที่จะหลบซ่อน พระองค์กลับก้าวออกมาข้างหน้าพร้อมกับตรัสถามพวกเขาว่า *"ท่านทั้งหลายเสาะหาใคร"* (ข้อ 4) และเมื่อพวกเขาตอบว่า *"หาเยซู ชาวนาซาเร็ธ"* พระองค์ตรัสตอบว่า *"เราเอง"* (ข้อ 5)

นี่คือความกล้าหาญสุดยอดของคน ๆ หนึ่งที่พร้อมจะเผชิญหน้ากับทุกสิ่ง !

2. ***อำนาจ*** ฝ่ายหนึ่งมีคนเป็นร้อย ๆ พร้อมอาวุธครบมือ อีกฝ่ายหนึ่งมีเพียงคนเดียว โดดเดี่ยว แถมยังไร้อาวุธ

แต่เมื่อต้องเผชิญหน้ากัน *"เขาเหล่านั้นก็ถอยหลัง ล้มลงกับพื้นดิน"* (ข้อ 6)

นี่คือฤทธิ์อำนาจที่ทำให้พระองค์คนเดียวแข็งแกร่งกว่าศัตรูนับร้อย !

3. ***ความสมัครใจ*** เป็นพระองค์เองที่ทรงเลือกและสมัครใจสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน เพราะด้วยฤทธิ์อำนาจที่ทำให้บรรดาศัตรูของพระองค์ล้มลงกับพื้นดิน พระองค์จะฝ่าวงล้อมหนีไปก็ได้

แต่พระองค์ไม่ทรงทำเช่นนั้น ตรงกันข้าม พระองค์กลับช่วยศัตรูของพระองค์จับพระองค์เองเสียอีกเมื่อทรงสั่งเปโตรให้เก็บดาบใส่ฝัก

4. ***ความรักที่ปกป้อง*** พระองค์ไม่ได้คิดถึงชีวิตของพระองค์เองเลย แต่ทรงรัก ห่วงใย และปกป้องบรรดาศิษย์ของพระองค์เสมอ

พระองค์ตรัสว่า *"เราบอกท่านทั้งหลายแล้วว่า เราเอง ถ้าท่านเสาะหาเรา ก็**จงปล่อยคนเหล่านี้ไป**"* (ข้อ 8)

ความรักที่ปกป้องของพระองค์ปกคลุมบรรดาศิษย์จนถึงวาระสุดท้ายในสวนเกทเสมนี !

5. ***ความนบนอบ*** พระองค์ตรัสว่า *"เราจะไม่ดื่มจากถ้วยที่พระบิดาประทานให้เราหรือ"* (ข้อ 11)

ถ้วยนี้คือพระประสงค์ของพระบิดา พระองค์ทรงนบนอบและซื่อสัตย์ต่อพระบิดาจนกระทั่งยอมรับความตายอย่างอดสูบนไม้กางเขน

ก่อนจะจบพระวรสารตอนนี้ เราจะละเว้นไม่พูดถึงเปโตรไม่ได้เป็นอันขาด

ท่านเป็นคนเดียว และเป็นคนเดียวจริง ๆ ที่ชักดาบสู้กับคนนับร้อยเพื่อปกป้องเจ้านายสุดที่รักของท่าน

ท่านพร้อมจะพลีชีพเพื่อพระเยซูเจ้า

แม้ต่อมาท่านจะปฏิเสธพระองค์ แต่เราจะลืมความกล้าหาญขั้นวีรกรรมของท่านในครั้งนี้ไม่ได้เด็ดขาด !

****

พระเยซูเจ้าทรงถูกไต่สวนต่อหน้าอันนาส

ยน 18:12-14, 19-24

(12)กองทหาร ผู้บังคับกองและยามรักษาพระวิหารที่ชาวยิวจัดให้จับกุมพระเยซูเจ้า มัดพระองค์ (13)นำไปหาอันนาสก่อน อันนาสเป็นบิดาภรรยาของคายาฟาส ซึ่งเป็นมหาสมณะในปีนั้น (14)คายาฟาสเป็นผู้ที่ให้คำแนะนำกับชาวยิวว่า "จะเป็นประโยชน์มากกว่าถ้าคนเดียวจะตายเพื่อประชาชน"

(19)มหาสมณะซักถามพระเยซูเจ้าถึงเรื่องศิษย์และคำสั่งสอนของพระองค์ (20)พระเยซูเจ้าตรัสตอบว่า "เราพูดให้โลกฟังอย่างเปิดเผย เราสั่งสอนในศาลาธรรมเสมอและในพระวิหารซึ่งชาวยิวทุกคนมาชุมนุมกัน เราไม่เคยพูดสิ่งใดเป็นความลับ (21)ท่านถามเราทำไม จงถามผู้ที่ได้ฟังเราเถิดว่าเราบอกสิ่งใดกับเขา เขารู้ว่าเราได้พูดสิ่งใด (22)เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนี้ ยามคนหนึ่งซึ่งยืนอยู่ที่นั่นตบพระพักตร์พระเยซูเจ้า ตวาดว่า "เจ้าตอบเช่นนี้กับมหาสมณะได้หรือ" (23)พระเยซูเจ้าตรัสตอบว่า "ถ้าเราพูดผิด จงชี้ให้เห็นว่าเราผิดอย่างไร แต่ถ้าเราพูดถูก ท่านตบหน้าเราทำไม" (24)อันนาสจึงส่งพระองค์ ซึ่งยังถูกมัดอยู่ไปหามหาสมณะคายาฟาส

เฉพาะพระวรสารโดยนักบุญยอห์นเท่านั้นที่มีบันทึกว่า พระเยซูเจ้าถูกนำตัวไปพบอันนาสก่อนคายาฟาสซึ่งเป็นมหาสมณะในขณะนั้น

อันนาสเป็นบุคคลที่โด่งดังและมีชื่อเสียงกระฉ่อนมากกว่าบุคคลร่วมสมัยคนอื่นๆ ไม่มีใครที่ประสบความสำเร็จและร่ำรวยมากเท่าเขา แต่ในเวลาเดียวกันก็ไม่มีใครที่ประชาชนเกลียดชังและด่าแช่งมากเท่ากับเขา

อันนาสเป็นมหาสมณะระหว่างปี ค.ศ. 6-15 ต่อจากนั้นบุตรชายของเขาอีกสี่คนได้สืบทอดตำแหน่งนี้ต่อมา แม้คายาฟาสซึ่งเป็นมหาสมณะคนปัจจุบันก็เป็นบุตรเขยของเขาเอง เรียกว่าบุคคลที่อยู่เบื้องหลังอำนาจตัวจริงคืออันนาสนี่เอง

ในสมัยที่ชาวยิวยังเป็นอิสระจากกรุงโรม มหาสมณะดำรงตำแหน่งตลอดชีวิต แต่เมื่อรัฐบาลโรมก้าวเข้ามามีบทบาทในปาเลสไตน์ ตำแหน่งมหาสมณะกลายเป็นสิ่งที่ต้องช่วงชิง ใช้เส้นสาย ติดสินบน และมีการคอร์รัปชั่นกันอย่างไม่อายฟ้าดิน ใครที่ประจบประแจง เข้าได้กับผู้ว่าราชการโรมัน และพร้อมจ่ายเงินตอบแทนในราคาสูง ก็จะได้ตำแหน่งมหาสมณะนี้มาครอบครอง

เมื่อต้องลงทุนสูง มหาสมณะจึงต้องหาทางถอนทุนบวกกับแสวงหาผลประโยชน์ใส่ตัวทุกวิถีทาง

พระวิหารชั้นรอบนอกสุดเป็นบริเวณสำหรับคนต่างศาสนา ในบริเวณนี้เองที่ยอห์นเล่าว่า *"พระองค์ทรงพบพ่อค้าขายโค พ่อค้าขายแกะ พ่อค้าขายนกพิราบ และคนแลกเงินนั่งอยู่ที่โต๊ะ*

พระองค์ทรงใช้เชือกเป็นแส้ ทรงขับไล่ทุกคนรวมทั้งแกะและโคออกจากพระวิหาร ทรงปัดเงินกระจายเกลื่อนกลาด และทรงคว่ำโต๊ะของผู้แลกเงิน แล้วตรัสแก่คนขายนกพิราบว่า 'จงนำของเหล่านี้ออกไป อย่าทำบ้านของพระบิดาของเราให้เป็นตลาด'" (ยน 2:14-16)

บริเวณนี้เองที่ประวัติศาสตร์บันทึกไว้ว่าเป็นตลาด *(บาซ่าร์)* ของอันนาส !

แต่สิ่งที่บรรดาคนรับใช้ของอันนาสกระทำไม่ใช่การค้าขาย ที่ถูกต้องเรียกว่าขูดรีด

กฎหมายกำหนดไว้ว่าสัตว์ที่นำมาถวายบูชาในพระวิหารต้องปราศจากตำหนิ อันนาสจึงแต่งตั้งผู้ตรวจสอบเพื่อตรวจสอบสัตว์ที่ซื้อมาจากร้านค้านอกพระวิหาร ซึ่งแน่นอนว่าพวกเขาต้องพยายามค้นหาจนพบตำหนิและใช้ถวายบูชาไม่ได้

แต่ถ้าซื้อสัตว์จากร้านค้าของอันนาสซึ่งอยู่ภายในพระวิหาร ถือว่าผ่านการตรวจสอบโดยอัตโนมัติ และไม่ต้องเสี่ยงกับการถูกห้ามถวาย

ฟังดูเหมือนเป็นการอำนวยความสะดวก แต่ราคานกพิราบที่ซื้อขายในพระวิหารนั้นมีบันทึกไว้ว่าสูงกว่านอกพระวิหารถึง 18.75 เท่า หรือ 1,875 เปอร์เซ็นต์

ครอบครัวของอันนาสจึงร่ำรวยมั่งคั่ง แต่เป็นความมั่งคั่งที่ได้มาจากการฉกฉวยผลประโยชน์จากคนที่มานมัสการพระเจ้า และจากการซื้อขายเครื่องบูชาศักดิ์สิทธิ์ !

หนังสือ Talmud จึงมีข้อความตอนหนึ่งเขียนไว้ว่า *"วิบัติจงมีแก่ครอบครัวของอันนาส ! วิบัติจงมีแก่เสียงขู่เหมือนงูของพวกเขา ! พวกเขาเป็นมหาสมณะ บุตรชายของพวกเขาเป็นผู้ดูแลสมบัติ บุตรเขยของพวกเขาเป็นผู้ดูแลพระวิหาร และบรรดาคนใช้ของพวกเขาไล่ตีประชาชนด้วยไม้เท้า"*

อันนาสและครอบครัวของเขาช่างมีชื่อเสียงกระฉ่อนจริง ๆ !!

ไม่แปลกที่อันนาสจัดให้พระเยซูเจ้ามาพบเขาก่อน เพราะพระองค์คือผู้ที่ทุบหม้อข้าวหม้อแกงของเขา ***พระองค์มาขัดจังหวะการแสวงหาผลประโยชน์***จากการค้าขายเครื่องบูชาของเขา

เขาอยากดูพระองค์ให้สะใจหน่อย !

กระบวนการไต่สวนของอันนาสขัดกับกระบวนการยุติธรรมอย่างยิ่ง เพราะกฎหมายยิวห้ามถามคำถามที่เป็นการปรักปรำตัวนักโทษเอง แต่อันนาสกลับ *"ซักถามพระเยซูเจ้าถึงเรื่องศิษย์และคำสั่งสอนของพระองค์"* (ข้อ 19)

พระเยซูเจ้าจึงตรัสตอบว่า *"ท่านถามเราทำไม จงถามผู้ที่ได้ฟังเราเถิดว่าเราบอกสิ่งใดกับเขา"* (ข้อ 21) ความหมายของพระองค์คือ *"หาพยานมาปรักปรำเราตามกฎหมายสิ คุณมีสิทธิ์สอบถามพยานนี่ แต่ไม่มีสิทธิ์มาซักถามเรา"*

ผลคือยามคนหนึ่งตบพระพักตร์ของพระองค์ เหมือนกับต้องการจะบอกพระองค์ว่า *"เอ็งกล้าสอนวิธีไต่สวนแก่มหาสมณะหรือ"*

พระองค์จึงตอบว่า *“ถ้าเราพูดหรือสอนสิ่งใดผิดก็หาพยานมาสิ เราพูดตามกฎหมาย แล้วมาตบเราทำไม”*

พระเยซูเจ้าไม่มีความหวังที่จะได้รับความยุติธรรมเลย ผลประโยชน์ของอันนาสและญาติโยมของเขาถูกพระองค์แตะต้อง

อันที่จริงพระองค์ถูกตัดสินก่อนการไต่สวนเสียอีก !

อย่าว่าแต่อันนาสเลย หากเราจมอยู่ในความผิด เราคงต้องการกำจัดฝ่ายตรงข้ามให้สิ้นซากไป โดยไม่คำนึงว่าวิธีการที่ใช้จะถูกกฎหมายหรือไม่ เหมือนกัน !

****

เปโตรปฏิเสธไม่รู้จักพระองค์

ยน 18:15-18, 25-27

(15)ซีโมนเปโตรตามพระเยซูเจ้าไปกับศิษย์อีกผู้หนึ่ง ศิษย์ผู้นั้นรู้จักมหาสมณะ จึงเข้าไปในลานบ้านของมหาสมณะพร้อมกับพระเยซูเจ้า (16)ส่วนเปโตรยืนอยู่ข้างนอก หน้าประตู ศิษย์อีกผู้หนึ่งที่รู้จักมหาสมณะนั้นออกมาพูดกับหญิงเฝ้าประตู แล้วพาเปโตรเข้าไปด้วย (17)หญิงเฝ้าประตูพูดกับเปโตรว่า “ท่านไม่เป็นศิษย์ของชายผู้นี้ด้วยหรือ” เปโตรตอบว่า “ไม่เป็น” (18)บรรดาผู้รับใช้และยามนำถ่านมาก่อไฟเพราะอากาศหนาว แล้วยืนผิงไฟกันที่นั่น เปโตรก็ยืนผิงไฟกับเขาด้วย

(25)ขณะนั้นซีโมนเปโตรกำลังยืนผิงไฟอยู่ คนที่อยู่ด้วยถามเขาว่า “ท่านไม่เป็นศิษย์ของเขาด้วยหรือ” เปโตรปฏิเสธว่า “ไม่เป็น” (26)ผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาสมณะเป็นญาติกับคนซึ่งเปโตรฟันใบหูขาดพูดว่า “ข้าพเจ้าเห็นท่านอยู่ในสวนกับเขามิใช่หรือ” (27)เปโตรปฏิเสธอีกครั้งหนึ่ง ทันใดนั้น ไก่ก็ขัน

ในขณะที่อัครสาวกคนอื่น ๆ ละทิ้งพระเยซูเจ้าและหลบหนีไปหมด แต่เปโตรไม่ !

เปโตรไม่อาจปล่อยพระองค์ไว้ตามลำพังได้ เขาจึงเข้าไปในบ้านของมหาสมณะคายาฟาสกับศิษย์อีกผู้หนึ่งที่สามารถเข้านอกออกในได้เพราะรู้จักกับมหาสมณะ และคนรับใช้

มีการคาดเดาต่าง ๆ นานาว่าศิษย์ผู้นี้คือใคร บางคนบอกไม่มีทางรู้ชื่อศิษย์คนนี้ได้เลย บางคนบอกว่าศิษย์ผู้นี้คือนิโคเดมัสหรือไม่ก็เป็นโยเซฟชาวอาริมาเธีย ซึ่งต่างก็เป็นสมาชิกสภาสูงด้วยกันทั้งคู่ จึงรู้จักกับมหาสมณะเป็นอย่างดี บางคนบอกว่าคือยูดาส อิสคาริโอทซึ่งต้องเข้าบ้าน

มหาสมณะบ่อย ๆ ระหว่างวางแผนทรยศอาจารย์ของตนเอง แต่ความเห็นสุดท้ายนี้คงเป็นไปได้ยาก เพราะในสวนเกทเสมนี เปโตรรู้แล้วว่ายูดาสคือผู้ทรยศและคงไม่ยอมร่วมทางกับผู้ทรยศเข้าถ้ำเสืออีกเป็นแน่

ความเห็นที่สืบทอดกันมาแต่แรกคือศิษย์ผู้นี้ได้แก่ยอห์นเอง แต่คำถามคือยอห์นซึ่งเป็นชาวกาลิลีจะรู้จักกับมหาสมณะซึ่งอยู่ในแคว้นยูเดียทางใต้ได้อย่างไร ?

คำอธิบายที่พอยอมรับได้คือ บิดาของยอห์นมีธุรกิจที่เฟื่องฟูจนสามารถจ้างคนใช้ได้ (มก 1:20) และอุตสาหกรรมที่ขึ้นชื่อลือชาของชาวกาลิลีคือการทำปลาเค็ม เพราะว่าการรักษาปลาให้สดท่ามกลางอากาศที่ร้อนจัดและไม่มีน้ำแข็งหรือตู้เย็นเช่นปัจจุบันเป็นสิ่งที่แทบจะเป็นไปไม่ได้ ปลาเค็มจึงกลายเป็นอาหารหลักและสินค้าสำคัญ

เชื่อกันว่าบิดาของยอห์นมีกิจการค้าปลาเค็ม และเป็นผู้ส่งปลาเค็มรายใหญ่ให้แก่ครอบครัวของมหาสมณะ ยอห์นจึงมีโอกาสรู้จักกับมหาสมณะและบรรดาคนใช้ในบ้าน

พวกฟรังซิสกันเชื่อว่าบิดาของยอห์นมีสำนักงานสาขาอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็มเพื่อจัดส่งปลาเค็มให้บ้านของมหาสมณะคายาฟาส ปัจจุบันที่ตั้งของสำนักงานสาขาแห่งนี้เป็นร้านกาแฟของชาวอาหรับคนหนึ่ง

ไม่ว่าศิษย์ผู้นี้จะใช่ยอห์นหรือไม่ เขาได้นำเปโตรเข้าไปในบ้านของมหาสมณะ และที่นี่ท่านได้ปฏิเสธพระเยซูเจ้าสามครั้ง

ที่น่าสังเกตคือพระเยซูเจ้าทรงทำนายว่าเปโตรจะปฏิเสธพระองค์สามครั้งก่อน *"ไก่ขัน"* ปัญหาคือตามกฎหมายของชาวยิวการเลี้ยงไก่ในนครศักดิ์สิทธิ์เป็นสิ่งต้องห้าม หรือว่าชาวยิวเลิกถือกฎข้อนี้แล้ว ?

และอีกประการหนึ่ง เราแน่ใจได้อย่างไรว่าไก่ยิวขันเวลาตีสาม

ที่เราทราบคือ กองทหารโรมันมีการผลัดเปลี่ยนเวรยามเวลาตีสามโดยมีการเป่าแตรเดี่ยว *(trumpet)* ขณะเปลี่ยนเวร คำ *trumpet* ตรงกับภาษาละติน *gallicinium (กัลลีชีนีอุม)* และภาษากรีก *alektorophōnia (อเลคตอรอโฟเนีย)* ซึ่งมีความหมายเหมือนกันคือ *"เสียงไก่ขัน"*

เป็นไปได้มากว่าพระเยซูเจ้าตรัสกับเปโตรว่า *"ก่อนแตรเดี่ยวจะส่งเสียงเหมือนไก่ขันเวลาตีสาม เจ้าจะปฏิเสธเราสามครั้ง"*

เมื่อเสียแตรดังเวลาตีสาม เปโตรจึงนึกถึงคำพูดของพระองค์ได้ !

ไม่มีอัครสาวกคนใดจะถูกตัดสินอย่างไม่เป็นธรรมเท่ากับเปโตรอีกแล้ว ทั้งบรรดาผู้เทศน์และผู้อธิบายพระคัมภีร์มักเน้นย้ำความผิดพลาดและความน่าละอายของท่าน

แต่สิ่งที่เราต้องระลึกอยู่เสมอคือ

1. บรรดาอัครสาวกคนอื่น ๆ ยกเว้นยอห์น (ถ้าท่านคือศิษย์นิรนามผู้นั้น) ต่างพากันละทิ้งพระเยซูเจ้าและหลบหนีไป แต่เปโตรไม่ได้หลบหนี ท่านยังคงติดตามพระองค์ และในสวนเกทเสมนีก็เป็นท่านเพียงคนเดียวที่ชักดาบสู้กับทหารนับร้อย

*สิ่งแรกที่ควรระลึกถึงเปโตรจึงไม่ใช่ความผิดพลาดของท่าน แต่เป็น**ความกล้าหาญ**ที่ทำ*ให้ท่านตามติดพระเยซูเจ้าในขณะที่คนอื่น ๆ หลบหนีไปหมดแล้ว

ความผิดพลาดของท่านเกิดขึ้นก็เพราะท่านกล้าหาญมากนั่นเอง !

ท่านผิดพลาดจริง แต่ท่านผิดพลาดในสถานการณ์ที่ศิษย์คนอื่น ๆ ไม่กล้าแม้แต่จะเผชิญหน้า

ท่านพลาดไม่ใช่เพราะท่านขี้ขลาด แต่เพราะท่านกล้าหาญ !!

2. เราต้องระลึกว่า***เปโตรรักพระเยซูเจ้ามาก***สักเพียงใด คนอื่น ๆ ทอดทิ้งพระองค์ แต่ท่านยืนหยัดอยู่เคียงข้างพระองค์

ท่านรักพระเยซูเจ้ามากจนไม่อาจทอดทิ้งพระองค์ไปได้ !

ท่านพลาดก็จริง แต่ท่านพลาดในสภาพแวดล้อมที่คนรักพระองค์จริง ๆ เท่านั้นจึงจะมีโอกาสได้ประสบ

3. เราต้องระลึกอยู่เสมอว่า***เปโตรพยายามแก้ไขความผิดพลาด***ที่ท่านก่อขึ้น เรื่องราวการปฏิเสธพระเยซูเจ้าของท่านคงแพร่กระจายไปอย่างรวดเร็ว เพราะเป็นธรรมชาติของเรามนุษย์อยู่แล้วที่ชอบฟังเรื่องเลวร้ายของผู้อื่นมากกว่าฟังเรื่องดี ๆ จนมีตำนานเล่ากันว่าผู้คนชอบล้อเลียนท่านด้วยการทำเสียงไก่ขันเมื่อท่านเดินผ่าน

ดูแล้วชีวิตไม่ง่ายเลยสำหรับท่าน แต่***ท่านกล้าและตั้งใจแน่วแน่***ที่จะแก้ไขความผิดพลาด

นี่คือความยิ่งใหญ่สุด ๆ ของท่าน !

ประเด็นสำคัญคือ ***ตัวตนจริง ๆ ของเปโตร*** เป็นใคร ?

- คือผู้ที่ยืนยันความจงรักภักดีต่อพระเยซูเจ้าบนห้องชั้นบนที่ใช้จัดเลี้ยงอาหารค่ำครั้งสุดท้ายด้วยการกล่าวว่า *"พระเจ้าข้า ทำไมข้าพเจ้าจึงตามพระองค์ไปเวลานี้ไม่ได้ ข้าพเจ้าจะสละชีวิตเพื่อพระองค์"* (ยน 13:37)

- คือผู้ที่ชักดาบออกจากฝักท่ามกลางแสงจันทร์ในสวนเกทเสมนี

- คือผู้ที่ติดตามพระเยซูเจ้าเข้าไปในบ้านของศัตรูเพราะไม่อาจละทิ้งพระองค์ไว้ตามลำพังได้

ส่วนสิ่งที่ไม่ใช่ตัวตนแท้จริงของท่านคือ ความอ่อนแออันเกิดจากแรงกดดันจนทำให้ท่านปฏิเสธพระองค์

และนี่คือสิ่งที่พระเยซูเจ้าทรงมองเห็น !

ความสุดยอดของพระองค์คือ ภายใต้ความผิดพลาดมากมาย พระองค์ทรงมองเห็นตัวตนที่แท้จริงของเรา

พระองค์ทรงเข้าใจเรา

ความรักอันยิ่งใหญ่ที่พร้อมให้อภัยของพระองค์ ทำให้พระองค์มองเห็นตัวตนที่แท้จริงของเรา

- พระองค์ไม่ได้ดูที่ความถูกผิด แต่ดูที่ความจงรักภักดีของเรา
- พระองค์ไม่ได้ดูที่ความพ่ายแพ้ แต่ดูที่ความมุ่งมั่นทำดีของเรา

****

ปีลาตไต่สวนพระเยซูเจ้า

ยน 18:28-19:16

(28)เขาเหล่านั้นนำพระเยซูเจ้าจากบ้านของคายาฟาสไปยังจวนผู้ว่าราชการ ขณะนั้นเป็นเวลาเช้าตรู่ คนเหล่านั้นไม่เข้าไปในจวน เพื่อมิให้เป็นมลทินแก่ตน จะได้กินปัสกาได้ (29)ปีลาตจึงออกมาพบเขาข้างนอก กล่าวว่า "ท่านทั้งหลายมีข้อกล่าวหาอะไรมาฟ้องชายคนนี้" เขาตอบว่า (30)"ถ้าคนนี้ไม่ใช่ผู้ร้าย เราคงไม่นำมามอบให้ท่าน" (31)ปีลาตพูดกับเขาว่า "ท่านทั้งหลายจงนำเขาไปพิพากษากันเองตามกฎหมายของท่านเถิด" ชาวยิวตอบว่า "พวกเราไม่มีอำนาจประหารชีวิตผู้ใดได้ (32)ดังนี้ พระวาจาของพระเยซูเจ้าจึงเป็นจริงตามที่ตรัสไว้ล่วงหน้าว่าพระองค์จะต้องสิ้นพระชนม์อย่างไร (33)ปีลาตกลับเข้าไปในจวน และเรียกพระเยซูเจ้ามาถามว่า "ท่านเป็นกษัตริย์ของชาวยิวหรือ" (34)พระเยซูเจ้าตรัสตอบว่า "ท่านถามดังนี้ด้วยตนเอง หรือผู้อื่นบอกท่านถึงเรื่องของเรา" (35)ปีลาตตอบว่า "ข้าพเจ้าเป็นชาวยิวหรือ ชนชาติของท่าน และบรรดาหัวหน้าสมณะมอบท่านให้ข้าพเจ้า ท่านทำผิดสิ่งใด" (36)พระเยซูเจ้าตรัสตอบว่า "อาณาจักรของเรามิได้มาจากโลกนี้ ถ้าอาณาจักรของเรามาจากโลกนี้ ผู้รับใช้ของเราก็คงจะต่อสู้เพื่อมิให้เราถูกมอบให้ชาวยิว แต่อาณาจักรของเราไม่ได้เป็นของโลกนี้" (37)ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า "ถ้าเช่นนั้น ท่านเป็นกษัตริย์ใช่ไหม" พระเยซูเจ้าตรัสตอบว่า "ท่านพูดว่าเราเป็นกษัตริย์นั้นถูกต้องแล้ว เราเกิดมาเพื่อเป็นกษัตริย์ เรามาในโลกนี้เพื่อเป็นพยานถึงความจริง ผู้ใดอยู่ฝ่ายความจริงก็ฟังเรา" (38)ปีลาตจึงถามว่า "ความจริงคืออะไร" พูดดังนี้แล้ว เขาก็กลับออกมาพบชาวยิวข้างนอกอีก พูดว่า "ข้าพเจ้าไม่พบข้อกล่าวหาอะไรปรักปรำชายผู้นี้ได้ (39)แต่ท่านทั้งหลายมีธรรมเนียมให้ปล่อยนักโทษคนหนึ่งในเทศกาลปัสกา ท่านทั้งหลายต้องการให้

ข้าพเจ้าปล่อยกษัตริย์ของชาวยิวหรือ" (40)เขาเหล่านั้นจึงร้องตะโกนว่า "อย่าปล่อยคนนี้ แต่จงปล่อยบารับบัส" บารับบัสผู้นี้เป็นโจร

19 (1)ปีลาตสั่งให้นำพระเยซูเจ้าไปเฆี่ยน (2)บรรดาทหารนำหนามมาสานเป็นมงกุฎสวมพระเศียร ให้พระองค์ทรงเสื้อคลุมสีแดง (3)ทหารเข้ามาหาพระองค์และพูดว่า "กษัตริย์ของชาวยิว ขอทรงพระเจริญ" แล้วตบพระพักตร์พระองค์ (4)ปีลาตออกมาข้างนอกอีกครั้งหนึ่ง พูดกับคนเหล่านั้นว่า "ดูเถิด เรานำชายผู้นี้ออกมา ให้ท่านรู้ว่าเราไม่พบว่าเขามีความผิดประการใด" (5)แล้วพระเยซูเจ้าเสด็จออกมาข้างนอก ทรงมงกุฎหนามและเสื้อคลุมสีแดง ปีลาตพูดกับประชาชนว่า "นี่คือ คนคนนั้น" (6)เมื่อบรรดาหัวหน้าสมณะและยามรักษาพระวิหารเห็นพระองค์ก็ตะโกนว่า "เอาไปตรึงกางเขน เอาไปตรึงกางเขน" ปีลาตสั่งว่า "ท่านทั้งหลาย จงนำเขาไปตรึงกางเขนกันเองเถิด เพราะเราไม่พบว่าเขามีความผิดประการใด (7)ชาวยิวตอบว่า "พวกเรามีกฎหมาย และตามกฎหมายนั้น เขาต้องตาย เพราะตั้งตนเป็นบุตรของพระเจ้า" (8)เมื่อปีลาตได้ยินถ้อยคำนี้ ก็มีความกลัวมากขึ้น (9)จึงเข้าไปในจวนอีก ถามพระเยซูเจ้าว่า "ท่านมาจากไหน" พระเยซูเจ้าไม่ตรัสตอบแต่ประการใด (10)ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า "ท่านไม่อยากพูดกับเราหรือ ท่านไม่รู้หรือว่า เรามีอำนาจจะปล่อยท่านก็ได้ จะตรึงกางเขนท่านก็ได้ (11)พระเยซูเจ้าตรัสตอบว่า "ท่านไม่มีอำนาจใดเหนือเราเลย ถ้าท่านมิได้รับอำนาจนั้นมาจากเบื้องบน ดังนั้น ผู้ที่มอบเราให้ท่านก็มีบาปมากกว่าท่าน"

(12)นับตั้งแต่นั้น ปีลาตพยายามหาทางปล่อยพระองค์ ชาวยิวตะโกนว่า "ถ้าท่านปล่อยผู้นี้ไป ท่านก็ไม่เป็นมิตรของพระจักรพรรดิ ผู้ใดตั้งตนเป็นกษัตริย์ ก็เป็นศัตรูของพระจักรพรรดิ" (13)เมื่อปีลาตได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ จึงสั่งให้นำพระเยซูเจ้าออกมาข้างนอก ให้นั่งบนบัลลังก์พิพากษาในสถานที่ที่เรียกว่า "ลานศิลา" ภาษาฮีบรูว่า กับบาธา (14)วันนั้นเป็นวันเตรียมฉลองปัสกาเวลาประมาณเที่ยงวัน ปีลาตบอกชาวยิวว่า "นี่คือกษัตริย์ของท่านทั้งหลาย" (15)เขาเหล่านั้นตะโกนว่า "เอาตัวไป เอาตัวไปตรึงกางเขน" ปีลาตถามเขาว่า "จะให้เราตรึงกางเขนกษัตริย์ของท่านหรือ" บรรดาหัวหน้าสมณะตอบว่า "พวกเราไม่มีกษัตริย์อื่น นอกจากพระจักรพรรดิ" (16)ปีลาตจึงมอบพระองค์ให้เขาเหล่านั้นนำไปตรึงกางเขน

พระวรสารตอนนี้แสดงให้เห็นความขัดแย้งและความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันของบุคคลหลายฝ่ายได้อย่างชัดเจน จึงขออธิบายพระวรสารตอนนี้เหมือนกับเป็นเหตุการณ์เดียวที่ต่อเนื่องกัน โดยจะแยกกล่าวตามกลุ่มบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์นี้

<u>ชาวยิว</u>

ปาเลสไตน์ในสมัยพระเยซูเจ้าเป็นเมืองขึ้นของโรมก็จริง แต่โรมให้สิทธิปกครองตนเองแก่ชาวยิวเป็นส่วนใหญ่ ยกเว้นสิทธิในการประหารชีวิตที่ยังคงเป็นของโรมแต่เพียงผู้เดียว

โยเซฟุสบันทึกไว้ว่า ผู้ว่าราชการคนแรกของปาเลสไตน์คือโคโปนีอุส *(Coponius)* เขาได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้แทนของซีซาร์และมี *"อำนาจเหนือชีวิตและความตาย"* อยู่ในมือของเขา

โยเซฟุสยังเล่าอีกว่า มีมหาสมณะผู้หนึ่งชื่ออานานัส *(Ananus)* ได้ตัดสินใจที่จะประหารชีวิตบรรดาศัตรูของเขา ชาวยิวจึงประท้วงไปยังกรุงโรม ผลคือมหาสมณะผู้นี้ถูกปลดออกจากตำแหน่งเพราะคิดจะทำในสิ่งที่ตนเองไม่มีสิทธิ

ในกรณีของนักบุญสเตเฟน แสดงให้เห็นชัดเจนว่าชาวยิวได้ละเมิดกฎหมายของโรม

ถ้าชาวยิวยังเป็นรัฐอิสระและมีสิทธิลงโทษประหารชีวิต วิธีการที่ต้องใช้คือ *"ทุ่มหิน"* เพราะกฎหมายกำหนดไว้ว่า *"ผู้ใดกล่าวดูหมิ่นถึงพระยาห์เวห์จะต้องถูกประหารชีวิต ทุกคนในชุมนุมอิสราเอลจะต้องเอาหินทุ่มเขาให้ตาย"* (ลนต 24:16) โดยผู้ที่กล่าวหาต้องเป็นคนแรกที่เริ่มทุ่มหิน (ฉธบ 17:7)

พระวรสารข้อ 32 กล่าวว่า *"ดังนี้ พระวาจาของพระเยซูเจ้าจึงเป็นจริงตามที่ตรัสไว้ล่วงหน้า"* สิ่งที่พระองค์ตรัสไว้ล่วงหน้าคือ *"เมื่อเราจะถูกยกขึ้นจากแผ่นดิน เราจะดึงดูดทุกคนเข้ามาหาเรา"* (ยน 12:32)

"ถูกยกขึ้น" คือ *"ถูกตรึงกางเขน"*

เพราะวิธีการที่โรมใช้ประหารชีวิตนักโทษคือ *"ตรึงกางเขน"* ไม่ใช่ *"ทุ่มหิน"*

จะเห็นว่าชาวยิวพยายามใช้ปีลาตเป็นเครื่องมือมาตั้งแต่ต้น พวกเขาไม่สามารถประหารพระเยซูเจ้าได้ จึงขอยืมมือชาวโรมันมาฆ่าพระองค์

สิ่งเหล่านี้แสดงถึง *ความเกลียดชังที่พวกเขามีต่อพระเยซูเจ้า* และความเกลียดชังนี้ได้พัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ จนเข้ากระดูกดำและแสดงออกมาเหมือนคนบ้าคลั่ง ขาดเหตุผล ขาดความเมตตาปรานี พวกเขาทำได้เพียงร้องตะโกนว่า *"เอาตัวไป เอาตัวไปตรึงกางเขน"*

เมื่อใดก็ตามที่เราปล่อยให้ความเกลียดชังเข้าครอบงำจิตใจของเรา เราจะไม่สามารถคิด, มอง หรือฟังสิ่งใดได้แบบตรงไปตรงมาโดยปราศจากการบิดเบือนเลย เพราะความเกลียดชังได้ทำลายสติหรือความมีเหตุมีผลของเราไปจนหมดสิ้นแล้ว ดังตัวอย่างที่ชาวยิวได้กระทำกับพระเยซูเจ้า เช่น

1. ***พวกเขาไม่รู้ว่าอะไรควรหรือไม่ควร*** พวกเขาไม่เข้าไปในจวนของผู้ว่าเพื่อมิให้เป็นมลทินแก่ตนเอง จะได้กินปัสกาได้ แต่กลับพยายามทุกวิถีทางที่จะตรึงกางเขนพระบุตรของพระเจ้าให้จงได้ !

กฎหมายยิวกำหนดไว้ว่า *"การเข้าไปในที่พักของคนต่างศาสนาเป็นมลทิน"* และอีกประการหนึ่ง การเข้าไปในจวนของผู้ว่าย่อมมีโอกาสพบหรือสัมผัสเชื้อแป้งซึ่งเป็นสิ่งต้องห้ามในเทศกาลปัสกา

แต่ถึงจะมีมลทินเพราะเข้าไปในจวน มลทินนี้ก็คงอยู่ถึงตอนเย็นเท่านั้น หากพวกเขาทำพิธีชำระล้าง ก็จะสะอาดปราศจากมลทินและร่วมกินเลี้ยงปัสกาในวันรุ่งขึ้นได้

ดูสิ ! พวกเขาถือกฎเกณฑ์หยุมหยิมมากมายอย่างเคร่งครัด แต่ในเวลาเดียวกัน พวกเขาก็ไล่ล่าจะตรึงกางเขนพระเยซูเจ้าให้จงได้

หลายครั้ง เราก็ทำตัวไม่แตกต่างจากชาวยิว เราใส่ใจกฎเกณฑ์และขั้นตอนต่าง ๆ ในพิธีกรรมอย่างเคร่งครัด รวมถึงพิถีพิถันในรายละเอียดเรื่องอาภรณ์และภาชนะศักดิ์สิทธิ์ แต่กลับละเลยสิ่งที่สำคัญที่สุดคือ *"ความรักและความเมตตา"*

น่าเสียดายหากเราสูญเสียสติจนไม่สามารถ *"Put the first thing first" !*

2. ***พวกเขาพร้อมจะบิดเบือนความจริง*** ขณะไต่สวนพระเยซูเจ้า มหาสมณะฉีกเสื้อของตนแล้วกล่าวว่า *"เขาพูดดูหมิ่นพระเจ้า เราจะต้องการพยานอะไรอีกเล่า ท่านทั้งหลายต่างได้ยินเขาพูดดูหมิ่นพระเจ้าแล้ว ท่านคิดอย่างไร"* ทุกคนตอบว่า *"เขาสมควรต้องตาย"* (มธ 26:65-66)

แม้ใน ยน 19:7 พวกเขาบอกปีลาตว่า *"เขาต้องตาย เพราะตั้งตนเป็นบุตรของพระเจ้า"*

แต่เมื่อเห็นว่าปีลาตคงไม่ตัดสินคดีข้อหา *"ดูหมิ่นพระเจ้า"* หรือ *"ตั้งตนเป็นบุตรของพระเจ้า"* พวกเขาจึงเปลี่ยนข้อหาใหม่เพื่อบีบให้ปีลาตตัดสินคดีตามที่พวกเขาต้องการ *"ถ้าท่านปล่อยผู้นี้ไป ท่านก็ไม่เป็นมิตรของพระจักรพรรดิ ผู้ใดตั้งตนเป็นกษัตริย์ ก็เป็นศัตรูของพระจักรพรรดิ"* (ยน 19:12)

ข้อหาใหม่นั้นหนักหนายิ่งนัก พวกเขากล่าวหาพระเยซูเจ้าว่าตั้งตนเป็นกษัตริย์ หรือพูดง่าย ๆ ก็คือ **พระองค์เป็นกบฏ**

ความเกลียดชังทำให้พวกเขาไม่ลังเลเลยที่จะบิดเบือนความจริง !

3. ***พวกเขาพร้อมทรยศต่อหลักการ*** เพียงเพื่อกำจัดพระเยซูเจ้าให้ได้ ต่อหน้าปีลาต พวกเขาพูดว่า *"พวกเราไม่มีกษัตริย์อื่น นอกจากซีซาร์"* (ยน 19:15)

ก่อนหน้านี้ ชาวยิวถือว่าพระยาเวห์เพียงพระองค์เดียวคือกษัตริย์ปกครองพวกเขา (เทียบ 1ซมอ 12:12) คราวที่พวกเขาขอร้องกิเดโอนให้เป็นกษัตริย์ กิเดโอนตอบว่า *"ข้าพเจ้าและบุตรของข้าพเจ้าจะไม่เป็นกษัตริย์ปกครองท่านทั้งหลาย พระยาห์เวห์ต่างหากจะทรงเป็นกษัตริย์ปกครองท่าน"* (วนฉ 8:23)

เมื่อโรมมีอำนาจเหนือปาเลสไตน์และสั่งให้มีการสำรวจสำมะโนประชากรเพื่อจัดเก็บภาษี ชาวยิวก่อการจลาจลนองเลือดด้วยเหตุผลว่า พระยาเวห์ทรงเป็นกษัตริย์ของพวกเขา และพวกเขาจะจ่ายภาษีให้แก่พระยาเวห์เท่านั้น

แต่เพื่อจะประหารพระเยซูเจ้า พวกเขากลับละทิ้งหลักการอย่างไร้ยางอายด้วยการยอมรับซีซาร์เป็นกษัตริย์ ปีลาตคงได้แต่ถอนหายใจด้วยความพิศวงงงงวยระคนกับความเยาะเย้ยขบขัน

พวกเขาพร้อมจะละทิ้งหลักการเพื่อกำจัดพระเยซูเจ้า !

ช่างเป็นภาพที่น่าสะพรึงกลัวจริง ๆ ที่ความเกลียดชังได้เปลี่ยนชาวยิวให้กลายเป็นม็อบที่บ้าคลั่ง ขาดสติ ไร้เมตตา ขาดความยุติธรรม และพร้อมจะละทิ้งหลักการหรือแม้แต่พระยาเวห์พระเจ้าของตน

<u>ปีลาต</u>

ปีลาตเป็นบุคคลหนึ่งที่เข้าใจได้ยากมาก ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าข้อกล่าวหาของชาวยิวไม่เป็นความจริง อีกทั้งตัวเองก็ประทับใจในพระเยซูเจ้าและรู้อยู่แก่ใจว่าพระองค์เป็นผู้บริสุทธิ์ เขาไม่ต้องการประหารชีวิตพระองค์ แต่ที่สุดแล้วเขากลับยอมให้ชาวยิวนำพระองค์ไปตรึงกางเขน

ปีลาตเริ่มต้นด้วยการบ่ายเบี่ยงไม่ยอมตัดสินคดีนี้ *"ท่านทั้งหลายจงนำเขาไปพิพากษากันเองตามกฎหมายของท่านเถิด"* (ยน 18:31) ต่อมาเขาพยายามหาทางปล่อยพระองค์ด้วยการอ้างธรรมเนียมของชาวยิว *"ข้าพเจ้าไม่พบข้อกล่าวหาอะไรปรักปรำชายผู้นี้ได้ แต่ท่านทั้งหลายมีธรรมเนียมให้ปล่อยนักโทษคนหนึ่งในเทศกาลปัสกา ท่านทั้งหลายต้องการให้ข้าพเจ้าปล่อยกษัตริย์ของชาวยิวหรือ"* (ยน 18:38-39) เมื่อชาวยิวยืนกรานให้ปล่อยบารับบัส เขาก็สั่งทหารให้นำพระองค์ไปเฆี่ยน (ยน 19:1) แล้วอ้อนวอนชาวยิวให้สงสารพระองค์ *"ดูเถิด เรานำชายผู้นี้ออกมาให้ท่านรู้ว่าเราไม่พบว่าเขามีความผิดประการใด"* (ยน 19:4)

แต่ถึงที่สุดแล้ว เขาก็ไม่ยอมทุบโต๊ะเพื่อยับยั้งแผนการชั่วร้ายของชาวยิว !

เพื่อจะเข้าใจพฤติกรรมของปีลาต เราควรศึกษาภูมิหลังของเขาเท่าที่โยเซฟุสและฟีโลได้บันทึกไว้

เมื่อกษัตริย์เฮโรดมหาราชสิ้นพระชนม์ 4 ปีก่อนคริสตศักราช พระองค์แบ่งอาณาจักรปาเลสไตน์ออกเป็น 3 ส่วนให้บุตร 3 คนปกครอง เฮโรด อันติพาสและเฮโรด ฟีลิปสามารถปกครองดินแดนที่ได้รับมอบหมายอย่างสงบราบรื่น แต่เฮโรด อาร์เคเลาสซึ่งปกครองดินแดนอิดูเมอา ยูเดีย และสะมาเรียเมื่ออายุได้เพียง 18 ขวบ กลับล้มเหลวและกลายเป็นทรราช จนชาวยิวพากันร้องเรียนไปยังกรุงโรมขอให้ปลดเขาและแต่งตั้งผู้ว่าราชการมาปกครองแทน

ปี ค.ศ. 6 จักรพรรดิออกัสตัสส่งผู้ว่าราชการคนแรกมาปกครองปาเลสไตน์ ปีลาตได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้ว่าระหว่างปี ค.ศ. 26-35 คงต้องยอมรับว่าเขามีความสามารถมากจึงได้มาปกครองดินแดนที่เต็มไปด้วยปัญหาและความวุ่นวายมากมายเช่นนี้

แต่มีหลายเหตุการณ์ที่แสดงว่าปีลาตไม่ประสบความสำเร็จในตำแหน่งผู้ว่ามากนัก

เหตุการณ์แรกเกิดขึ้นเมื่อปีลาตมาเยี่ยมกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกองทหารติดตาม กองทหารของเขามีธงประจำกอง บนยอดธงมีรูปจักรพรรดิครึ่งองค์ทำด้วยโลหะประดับอยู่ สำหรับชาวโรมัน จักรพรรดิคือเทพเจ้าของพวกเขา มีหรือที่ชาวยิวจะยอมให้นำเทพเจ้าอื่นเข้ามาในนครเยรูซาเล็มอันศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้

ชาวยิวขอร้องปีลาตให้ถอดรูปจักรพรรดิออกจากธงก่อนเข้ากรุงเยรูซาเล็มเหมือนที่ผู้ว่าคนก่อน ๆ เคยปฏิบัติ แต่ปีลาตไม่ยินยอม เมื่อเขาเดินทางกลับซีซารียาซึ่งเป็นเมืองหลวง ชาวยิวเดินตามเพื่อประท้วงเป็นเวลา 5 วัน ที่สุดปีลาตยอมนัดเจรจากับฝูงชนที่สมรภูมิแห่งหนึ่ง ระหว่างการเจรจาเขาสั่งทหารเข้าปิดล้อมฝูงชน แต่แทนที่ชาวยิวจะเกรงกลัว พวกเขากลับยื่นคอเข้าไปใต้คมดาบของพวกทหาร ปีลาตไม่กล้าสังหารหมู่ เลยต้องจำยอมเสียหน้าปฏิบัติตามคำขอของชาวยิวในที่สุด

เหตุการณ์ที่สองเกิดขึ้นเมื่อกรุงเยรูซาเล็มประสบปัญหาขาดแคลนน้ำ ปีลาตตั้งใจสร้างระบบส่งน้ำโดยใช้เงินงบประมาณจากคลังของพระวิหาร ซึ่งชาวยิวถือว่าเป็นกรรมสิทธิ์เด็ดขาดของพระเจ้าแต่เพียงพระองค์เดียว ชาวยิวต่อต้านนโยบายนี้ด้วยการก่อความไม่สงบตามถนนหนทาง ปีลาตสั่งให้ทหารปลอมตัวเป็นชาวบ้านโดยซ่อนอาวุธไว้ภายในเสื้อคลุมแล้วเดินปะปนกับฝูงชน เมื่อได้รับสัญญาณ พวกทหารเข้าสลายฝูงชน มีชาวยิวถูกฆ่าตายเป็นจำนวนมาก พวกเขาจึงรายงานเรื่องดังกล่าวให้พระจักรพรรดิทราบ

เหตุการณ์ที่สามเกิดขึ้นเมื่อปีลาตเข้าพักที่ปราสาทของเฮโรดในกรุงเยรูซาเล็ม พร้อมกับนำโล่ที่จารึกชื่อของจักรพรรดิตีเบรีอุสเข้าไปด้วย ชาวยิวต่อต้านการนำทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับจักรพรรดิซึ่งเป็นเทพเจ้าองค์หนึ่งเข้ามาในนครศักดิ์สิทธิ์ ผู้หลักผู้ใหญ่หลายคนพยายามอ้อนวอนปีลาตให้ยอมเก็บโล่ แต่เขาปฏิเสธ ที่สุดชาวยิวฟ้องจักรพรรดิตีเบรีอุส และจักรพรรดิมีคำสั่งให้ปีลาตเก็บโล่

หลังจากพระเยซูเจ้าสิ้นพระชนม์ ชาวสะมาเรียซึ่งปกติจงรักภักดีต่อโรม ได้ก่อการจลาจลย่อย ๆ ในปี ค.ศ. 35 แต่ปีลาตกลับสั่งทหารเข้าปราบปรามด้วยความรุนแรงและได้สังหารชาวเมืองมากมายจนผู้ว่าราชการแห่งซีเรียต้องเข้าแทรกแซง จักรพรรดิตีเบรีอุสสั่งให้ปีลาตกลับโรม แต่ระหว่างเดินทางกลับโรม จักรพรรดิได้สิ้นพระชนม์

เท่าที่ทราบ ปีลาตไม่เคยถูกดำเนินคดี และชื่อของเขาก็หายไปจากประวัติศาสตร์

จากภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ทำให้เราเห็นว่า ***ชาวยิวกำลังข่มขู่ปีลาตให้ตรึงกางเขนพระเยซูเจ้า*** เมื่อพวกเขาพูดว่า *“ถ้าท่านปล่อยผู้นี้ไป ท่านก็ไม่เป็นมิตรของพระจักรพรรดิ”* (ยน 19:12) ความหมายที่พวกเขาต้องการบอกปีลาตจริง ๆ ก็คือ *“ประวัติของท่านไม่สู้ดีนักนะ ท่านเคยถูกรายงานมาแล้ว ถ้าท่านไม่ทำตามที่เราบอก เราจะรายงานจักรพรรดิอีก แล้วเก้าอี้ท่านจะร้อน”*

วันนั้น ปีลาตอยากจะทำสิ่งที่ถูกต้อง แต่ความผิดพลาดในอดีตได้ตามหลอกหลอนเขาจนเขาไม่กล้าขัดขืนชาวยิว

เขาตรึงกางเขนพระเยซูเจ้าเพื่อจะรักษาเก้าอี้ของเขาไว้ !

เมื่อได้รู้ภูมิหลังของปีลาตแล้ว คราวนี้เราหันมาดูสิ่งที่เขาได้กระทำต่อหน้าพระเยซูเจ้า

1. ***เขาพยายามโยนความรับผิดชอบให้ผู้อื่น*** *"ท่านทั้งหลายจงนำเขาไปพิพากษากันเองตามกฎหมายของท่านเถิด"* (ยน 18:31) เขาไม่ต้องการรับผิดชอบจัดการเรื่องพระเยซูเจ้า

แต่ไม่มีใครที่จะหนีความรับผิดชอบนี้ไปได้ *เราต้องจัดการเรื่องระหว่างเรากับพระเยซูเจ้าด้วยตัวของเราเอง*

2. ***เขาพยายามหลีกเลี่ยงการพัวพันกับพระเยซูเจ้า*** ด้วยการอ้างธรรมเนียมของชาวยิวที่จะปล่อยนักโทษในเทศกาลปัสกา (ยน 18:39)

แต่เมื่อข้องเกี่ยวกับพระเยซูเจ้าแล้ว เราจะหลีกเลี่ยงการตัดสินใจไม่ได้ เราต้องเลือกเอาระหว่าง *"ยอมรับ"* หรือจะ *"ปฏิเสธ"* พระองค์

3. ***เขาพยายามประนีประนอม*** ด้วยการสั่งเฆี่ยนแทนการสั่งประหารชีวิตพระองค์

แต่เราจะประนีประนอมกับพระเยซูเจ้า ด้วยการพบกันครึ่งทาง หรือด้วยการรับใช้นายสองคนในเวลาเดียวกันไม่ได้

เพราะ ถ้าเราไม่อยู่ข้างพระองค์ก็เท่ากับต่อต้านพระองค์ !

4. ***เขาพยายามอ้อนวอนฝูงชนเพื่อพระเยซูเจ้า*** หลังจากให้ทหารทรมานพระองค์แล้ว เขานำพระองค์มาปรากฏตัวต่อหน้าฝูงชนโดยหวังว่าพวกเขาจะสงสารและปล่อยพระองค์

แต่เราจะออดอ้อนนักบุญหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์อื่น ๆ แทนการตัดสินใจเรื่องพระเยซูเจ้าด้วยตัวของเราเองไม่ได้ !

นอกจากสิ่งที่ปีลาตพยายามกระทำต่อหน้าพระเยซูเจ้าดังได้กล่าวมาแล้ว เรายังอาจสรุปลักษณะนิสัยของเขาได้จากเหตุการณ์ครั้งนี้ด้วย

1. ***เขามีท่าทีเหยียดหยามผู้อื่นฝังอยู่ในกระดูก*** เมื่อเขาถามพระเยซูเจ้าว่า *"ท่านเป็นกษัตริย์ของชาวยิวหรือ"* แล้วพระองค์ตรัสตอบว่า *"ท่านถามดังนี้ด้วยตนเอง หรือผู้อื่นบอกท่านถึงเรื่องของเรา"* ปีลาตเย้ยหยันว่า *"ข้าพเจ้าเป็นชาวยิวหรือ"*

ความหมายของเขาคือ *"ข้าไม่ใช่ชาวยิว เรื่องอะไรจะต้องไปรู้เรื่องของพวกเจ้า"* ! เขาหยิ่งจองหองเกินกว่าจะนำตัวเองเข้าไปพัวพันกับความขัดแย้งและความเชื่อผิด ๆ ของชาวยิว

ความหยิ่งจองหองนี่เองที่ทำให้เขาล้มเหลวในการเป็นผู้ว่า ไม่มีใครที่จะปกครองคนอื่นได้หากเขาไม่พยายาม ***"เข้าถึงและเข้าใจ"*** ความคิดและจิตใจของผู้อื่น

2. ***เขากลัวอำนาจเร้นลับ*** เมื่อปีลาตทราบข้อหาว่าพระเยซูเจ้าอ้างตนเป็นบุตรของพระเจ้า เขากลัวมากและพยายามถามพระองค์ว่า *"ท่านมาจากไหน"* (ยน 19:7-9)

เขากลัวที่จะตัดสินเข้าข้างพระเยซูเจ้า และในเวลาเดียวกันก็กลัวที่จะตัดสินประหารชีวิตพระองค์ เขากลัวว่าพระเจ้าอาจเกี่ยวข้องกับพระเยซูเจ้าจริง ๆ ก็ได้

เท่ากับว่าสาเหตุที่เขาพยายามช่วยพระเยซูเจ้า ไม่ใช่เพราะความศรัทธา แต่เป็นเพราะความกลัวในอำนาจเร้นลับมากกว่า

พวกเราจำนวนมากก็กลัวตกนรก กลัวฟ้าผ่า กลัวธรณีสูบ หรือกลัวทำกินไม่ขึ้น มากกว่าจะ *"รักพระเจ้าและรักเพื่อนมนุษย์"* จริง ๆ

3. ***เขากระหายหาความจริง*** ซึ่งเป็นด้านดีของเขา เขาเป็นคนเดียวที่ถามพระเยซูเจ้าว่า *"ความจริงคืออะไร"* (ยน 18:38)

ตามมาตรฐานของโลกต้องถือว่าปีลาตเป็นบุคคลที่ประสบความสำเร็จในชีวิตอย่างสูง เขาเป็นข้าราชการระดับสูงของอาณาจักรโรมันอันยิ่งใหญ่

แต่ในค่ำคืนวันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์ *เขาคงได้ตระหนักถึงความผิดพลาดอันใหญ่หลวงที่ได้มีโอกาสพบปะกับพระเยซูเจ้า แต่ไม่อาจยืนอยู่เคียงข้างพระองค์และมีอนาคตอันรุ่งโรจน์พร้อมกับพระองค์*

*เพราะ**เขาไม่กล้าพอที่จะลุกจากอดีตอันขมขื่นของเขา**นั่นเอง !*

<u>พระเยซูเจ้า</u>

จากการไต่สวนครั้งนี้ เรามองเห็นหลายสิ่งหลายอย่างเกี่ยวกับพระเยซูเจ้า

1. ***พระองค์ทรงไว้ซึ่งความสง่างาม*** เมื่ออ่านเรื่องราวการไต่สวนของปีลาต (ยน 18:28 - 19:16) เราจะพบว่าไม่มีตอนใดเลยที่ทำให้ผู้อ่านรู้สึกว่าพระเยซูเจ้ากำลังถูกไต่สวน

พระองค์ไม่ได้แสดงอาการเกรงกลัวหรือออดอ้อนปีลาตเพื่อขอความเมตตาใด ๆ ทั้งสิ้น จนผู้อ่านอดรู้สึกไม่ได้ว่าเป็นพระองค์เองที่สามารถควบคุมสถานการณ์ไว้ได้ทั้งหมด ตรงกันข้ามกลับเป็นปีลาตเองต่างหากที่หัวหมุนและต้องดิ้นรนหนีจากความตื่นตระหนกเมื่อต้องอยู่ต่อหน้า ***"พระบุตรของพระเป็นเจ้า"*** ซึ่งย้อนถามเขาอย่างไม่เกรงกลัวเลยว่า *"ท่านถามดังนี้ด้วยตนเองหรือผู้อื่นบอกท่านถึงเรื่องของเรา"* (ยน 18:34)

นี่คงเป็นเพราะพระองค์เสด็จมาเพื่อพิพากษามนุษย์โดยแท้ มิใช่ให้มนุษย์มาพิพากษาพระองค์

2. ***พระองค์ตรงไปตรงมา*** เมื่อทรงตรัสว่า *"อาณาจักรของเรามิได้มาจากโลกนี้ ถ้าอาณาจักรของเรามาจากโลกนี้ ผู้รับใช้ของเราก็คงจะต่อสู้เพื่อมิให้เราถูกมอบให้ชาวยิว"* (ยน 18:36)

ความมุ่งมั่นของชาวยิวที่จะเป็นอิสระจากโรม ทำให้บรรยากาศช่วงปัสการ้อนระอุไปด้วยไฟปฏิวัติ ปีลาตรู้ปัญหานี้ดีจึงส่งกองทหารเข้ามาเสริมกำลังในกรุงเยรูซาเล็ม แต่คงมีจำนวนไม่

มากนักเพราะเขามีทหารในบังคับบัญชาประมาณสามพันคนเท่านั้น ไหนจะต้องคงกำลังส่วนใหญ่ไว้ที่ซีซาริยาซึ่งเป็นเมืองหลวง ไหนจะต้องกระจายกำลังไปตามค่ายทหารอีกหลายแห่งในสะมาเรีย แล้วจะมีทหารเหลือสำหรับติดตามเขาสักกี่คนกัน

หากพระเยซูเจ้าคิดจะชักธงรบ ปีลาตคงไม่มีทางต้านทานกำลังของผู้สนับสนุนพระองค์ได้

แต่พระองค์กลับตรัสตรงไปตรงมาและชัดถ้อยชัดคำว่า อาณาจักรของพระองค์ไม่ได้อยู่ในโลกนี้ และพระองค์ไม่ได้พึ่งพากองกำลังจากโลกนี้

เพราะพระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ที่มีอาณาจักรอยู่ภายในจิตใจของมนุษย์ ซึ่งจะพิชิตและได้มาก็โดยอาศัย *"ความรัก"* เท่านั้น

3. ***พระองค์คือความจริง*** พระองค์ไม่เคยหยุดหย่อนที่จะบอกความจริงเกี่ยวกับพระเจ้า เกี่ยวกับมนุษย์ และเกี่ยวกับชีวิตแก่เรา

แม้เมื่ออยู่ต่อหน้าปีลาต พระองค์ยังย้ำว่า *"เรามาในโลกนี้เพื่อเป็นพยานถึงความจริง ผู้ใดอยู่ฝ่ายความจริงก็ฟังเรา"* (ยน 18:37)

แล้วเราจะเลือกอยู่ฝ่ายไหน ?

4. ***พระองค์ทรงเข้มแข็งและอดทน*** แส้ที่ใช้เฆี่ยนพระองค์เป็นเชือกทำด้วยหนัง มีก้อนตะกั่วเล็ก ๆ และกระดูกแหลมคมติดอยู่เป็นระยะ มีน้อยคนนักที่ยังคงครองสติไว้ได้หลังถูกเฆี่ยน บางคนถึงตาย และหลายคนกลายเป็นบ้า

แต่พระเยซูเจ้าทรงยืนหยัดอยู่ได้จนถึงไม้กางเขน !

5. ***พระองค์ทรงนบนอบพระบิดา*** ปีลาตพูดกับพระองค์ว่า *"ท่านไม่อยากพูดกับเราหรือท่านไม่รู้หรือว่า เรามีอำนาจจะปล่อยท่านก็ได้ จะตรึงกางเขนท่านก็ได้"* (ยน 19:10)

เท่ากับปีลาตแบะท่าออกมาแล้วว่าจะปล่อยพระองค์ก็ได้หากพูดกับเขาดี ๆ หน่อย แต่พระองค์กลับตอบตรงไปตรงมาแบบไม่รักษาน้ำใจของปีลาตเลยว่า *"ท่านไม่มีอำนาจใดเหนือเราเลย ถ้าท่านมิได้รับอำนาจนั้นมาจากเบื้องบน"* (ยน 19:11)

แสดงว่าพระองค์มิได้ถูกไล่ล่าให้จนตรอกและตายบนไม้กางเขน แต่พระองค์มุ่งหน้าไปสู่ไม้กางเขนอย่างผู้มีชัย

พระองค์ *"มีชัย"* เพราะได้นบนอบพระบิดาจนถึงที่สุด !

6. ***พระองค์ทรงรอบรู้*** เมื่อปีลาตถามพระองค์ว่ามาจากไหน พระองค์นิ่งเงียบ (ยน 19:9) เพราะทรงทราบดีว่าพูดไปปีลาตก็ไม่เข้าใจ หรือเข้าใจก็ไม่มีทางยอมรับ เหมือนพูดกันคนละภาษา

พวกเราจึงต้องระวังอย่างยิ่ง *"อย่าให้พระองค์นิ่งเงียบกับเรา"* เพราะนั่นหมายความว่าเราออกนอกลู่นอกทางจนกู่ไม่กลับ และพูดกับพระองค์ไม่รู้เรื่องอีกแล้ว

7. ***พระองค์คือผู้พิพากษา*** เมื่อถูกชาวยิวข่มขู่ว่าจะฟ้องพระจักรพรรดิหากปล่อยพระองค์เป็นอิสระ ด้วยความกลัวว่าจะกระทบกระเทือนตำแหน่ง ปีลาตจึงสั่งให้นำพระองค์ออกมาข้างนอก ให้นั่งบนบัลลังก์พิพากษาในสถานที่ที่เรียกว่า *"ลานศิลากับบาธา"* (ยน 19:13)

ไม่ว่าปีลาตจะทำเพื่อหาทางช่วยเหลือพระองค์ หรือเพราะต้องการล้อเลียนด้วยการให้นั่งบนบัลลังก์พิพากษาก็ตาม สักวันหนึ่งตัวเขาและชาวยิวจะตระหนักดีว่าผู้ที่พวกเขาล้อเลียนนั้นคือกษัตริย์ที่จะพิพากษาพวกเขาจริง ๆ

ในการไต่สวนครั้งนี้ เราได้เห็นความยิ่งใหญ่ ความสง่างาม ความกล้าหาญ และความเต็มพระทัยรับไม้กางเขนของพระเยซูเจ้า

ไม่มีครั้งใดอีกแล้วที่ความเป็นกษัตริย์ของพระองค์จะฉายแสงเจิดจ้าเท่าครั้งนี้.... ครั้งที่มนุษย์พยายามจะลดพระเกียรติของพระองค์ด้วยไม้กางเขน !

<u>บรรดาทหาร</u>

ทหารเหล่านี้มาจากเมืองหลวงซีซาริยา พวกเขาไม่ทราบเรื่องราวเกี่ยวกับพระเยซูเจ้า คิดว่าพระองค์คืออาชญากรธรรมดา ๆ คนหนึ่ง

พวกเขานำหนามมาสานเป็นมงกุฎสวมพระเศียร ให้พระองค์ทรงเสื้อคลุมสีแดง พูดล้อเลียนพระองค์ว่า *"กษัตริย์ของชาวยิว ขอทรงพระเจริญ"* แล้วตบพระพักตร์พระองค์

พวกเขาไม่รู้อีกอย่างหนึ่งว่า ผู้ที่เขากำลังล้อเลียนนั้น จริง ๆ แล้วคือกษัตริย์เที่ยงแท้แต่เพียงพระองค์เดียว

ภายใต้การล้อเลียนนั้น *มีความจริงนิรันดร์แฝงอยู่ !*

<u>บารับบัส</u>

ยอห์นบอกเพียงว่าบารับบัสเป็นโจร แต่พระวรสารอื่น ๆ บอกเพิ่มเติมว่าเขามีส่วนในการก่อความไม่สงบและได้กระทำฆาตกรรม (มธ 27:15-26; มก 15:6-15; ลก 23:17-25; กจ 3:14)

ชื่อ *Barabbas* อาจมาจาก *Bar + Abba* ซึ่งแปลว่า *"บุตรของบิดา"* หรือมาจาก *Bar + Rabban* ซึ่งแปลว่า *"บุตรของรับบี"* ก็ได้

เป็นไปได้มากว่าบารับบัสเป็นบุตรของรับบีคนหนึ่ง เขาเกิดในครอบครัวที่มีชื่อเสียงแต่หลงผิดไปเป็นนักรบในกองโจรเหมือนโรบินฮูด และเป็นไปได้สูงอีกเช่นกันที่เขาจะเป็นหนึ่งในพวกคลั่งชาติที่สาบานว่าจะปลดปล่อยปาเลสไตน์ให้เป็นอิสระจากโรมไม่ว่าจะด้วยวิธีการใดก็ตาม แม้จะต้องปล้นหรือฆ่าก็เอา

เขาจึงอาจเป็นที่ชื่นชอบของชาวยิว แต่เป็นคนที่โรมต้องการตัวมากที่สุด !

บารับบัสเป็นชื่อนามสกุล มี Manuscripts ภาษากรีกโบราณ และพระธรรมใหม่ภาษาซีเรียและอาร์เมเนียบางฉบับ ระบุว่าชื่อแรกของเขาคือ *"เยซู"* ซึ่งไม่ใช่เรื่องแปลก เพราะชื่อนี้นิยมใช้กันอย่างแพร่หลาย (มาจาก *"โยชูอา"* ในพระธรรมเก่า)

ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง ก็แปลว่าชาวยิวกำลังร้องตะโกนว่า *"อย่าปล่อยเยซูชาวนาซาเร็ธ แต่ปล่อยเยซูบารับบัส !"*

บารับบัสเป็นผู้ที่กระหายเลือดและใช้ความรุนแรงเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย ส่วนพระเยซูเจ้าทรงใช้ *"ความรักและความอ่อนโยน"* อีกทั้งพระอาณาจักรของพระองค์ก็อยู่ในใจของเรานี่เอง

น่าเศร้าที่ประวัติศาสตร์แสดงให้เห็นตลอดมาว่า ***มนุษย์เราเลือกหนทางของบารับบัสและไม่ยอมรับหนทางของพระเยซูเจ้า !***

เราไม่ทราบเรื่องราวของบารับบัสหลังได้รับการปล่อยตัว อาจเป็นไปได้ว่าเขาติดตามพระเยซูเจ้าไปถึงเนินเขากัลวารีโอพร้อมกับคิดว่า *"ฉันควรเป็นคนแบกกางเขน ฉันควรเป็นคนที่ถูกแขวนอยู่บนไม้กางเขน ไม่ใช่เขา"*

ไม่ว่าชีวิตของบารับบัสจะลงเอยเช่นใด *เขาคือคนบาปคนหนึ่งที่พระเยซูเจ้าได้ยอมสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยชีวิตของเขาไว้ !*

****

พระเยซูเจ้าทรงถูกตรึงบนไม้กางเขน

ยน 19:17-22

บรรดาทหารนำพระเยซูเจ้าไปประหาร (17)พระองค์ทรงแบกไม้กางเขน เสด็จออกไปยังสถานที่ที่เรียกว่า "เนินหัวกะโหลก" ภาษาฮีบรูว่า "กลโกธา" (18)เขาตรึงพระองค์บนไม้กางเขนที่นั่นพร้อมกับนักโทษอีกสองคน อยู่คนละข้าง พระเยซูเจ้าทรงอยู่ตรงกลาง (19)ปีลาต เขียนป้ายประกาศติดไว้บนไม้กางเขนเป็นข้อความว่า "เยซู ชาวนาซาเร็ธ กษัตริย์ของชาวยิว" (20)ชาวยิวจำนวนมากได้อ่านป้ายประกาศนี้เพราะสถานที่ที่พระเยซูเจ้าทรงถูกตรึงนั้นอยู่ใกล้กรุงและป้ายประกาศนั้นเขียนไว้เป็นภาษาฮีบรู ละติน และกรีก (21)บรรดาหัวหน้าสมณะของชาวยิวกล่าวกับปีลาตว่า 'อย่าเขียนว่า กษัตริย์ของชาวยิว' แต่จงเขียนว่าคนนี้ได้กล่าวว่า 'ข้าพเจ้าเป็นกษัตริย์ของชาวยิว' (22)ปีลาตตอบว่า "เขียนแล้ว ก็แล้วไปเถอะ"

ไม่มีความตายใดน่าขนพองสยองเกล้าเท่าการตรึงกางเขน แม้ชาวโรมันเองยังขนลุกเมื่อเอ่ยถึงกางเขน ซิเซโรกล่าวว่าการตรึงกางเขนเป็น *"ความตายที่โหดร้ายและน่ากลัวที่สุด"*

การประหารชีวิตด้วยการตรึงกางเขนมีต้นกำเนิดมาจากเปอร์เซีย ชาวเปอร์เซียเชื่อว่าผืนแผ่นดินเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เพื่อไม่ให้แผ่นดินมีมลทินจากร่างกายของคนชั่ว พวกเขาจึงจับนักโทษตรึงแขวนไว้บนไม้กางเขน ต่อมาชาวคาร์เทจนำวิธีประหารชีวิตแบบนี้มาใช้ และชาวโรมันรับวิธีตรึงกางเขนมาจากชาวคาร์เทจอีกทอดหนึ่ง

ชาวโรมันไม่เคยตรึงกางเขนคนโรมันด้วยกันเอง แต่จะใช้วิธีนี้เฉพาะในดินแดนที่เป็นเมืองขึ้นและใช้กับทาสเท่านั้น นักโทษจะถูกตรึงไว้ที่ไม้กางเขนจนกว่าจะตาย บางคนใช้เวลาเป็นอาทิตย์ ระหว่างนี้เป็นช่วงที่นักโทษต้องทนทรมานมากที่สุด ไหนจะหิว ไหนจะกระหาย ไหนจะร้อนจัดเวลากลางวัน ไหนจะหนาวจัดเวลากลางคืน ไหนริ้นและแมลงจะไต่ตอมตามบาดแผล สิ่งเดียวที่เขาทำได้คือมองดูฝูงแร้งและฝูงกาที่บินวนเวียนรอจิกกินเขาเมื่อตาย

พวกเขานำความตายที่น่าสะพรึงกลัวที่สุดในโลกสมัยโบราณ ความตายสำหรับทาส และความตายสำหรับอาชญากรมาใช้กับพระเยซูเจ้า !

เมื่อถูกตัดสินว่าผิด ผู้พิพากษาจะสั่งว่า *"จงไปสู่กางเขน" (Ibis ad crucem)* แล้วขั้นตอนการประหารจะเริ่มทันทีโดยไม่มีเวลาให้นักโทษกล่าวล่ำลาหรืออุทธรณ์ฎีกาใด ๆ ทั้งสิ้น นักโทษประหารต้องแบกกางเขนของตนท่ามกลางทหาร 4 คนไปตามถนนหนทางที่พลุกพล่าน และพวกเขามักเลือกเส้นทางที่ยาวที่สุดเพื่อคนจะได้เห็นมากที่สุดและเกิดความเกรงกลัวไม่กล้าทำผิด มีทหารคนหนึ่งคอยลงแส้หรือใช้ประตัก (ไม้ที่ฝังเหล็กแหลมข้างปลาย ใช้แทงสัตว์พาหนะ เช่น วัว) ทิ่มแทงเพื่อกระตุ้นให้นักโทษเดินไปสู่สถานที่ประหาร หน้าขบวนมีทหารอีกคนหนึ่งถือป้ายระบุความผิด เผื่อว่าอาจมีใครไม่เห็นด้วยกับข้อกล่าวหาแล้วเป็นพยานยืนยันความบริสุทธิ์ให้นักโทษ และถ้าเกิดกรณีเช่นนี้ ขบวนประหารต้องหยุดแล้วกลับมาเริ่มใหม่

แต่สำหรับพระเยซูเจ้า ***ช่างไม่มีสักคนเชียวหรือที่กล้ายืนอยู่ข้างพระองค์ ?***

"เนินหัวกะโหลก" ตรงกับภาษาฮีบรู *"กลโกธา"* และภาษาละติน *"กัลวารีโอ"* สันนิษฐานว่าชื่อนี้ได้มาจากรูปทรงของเนินที่ดูเหมือนกะโหลก ตั้งอยู่นอกกำแพงกรุงเยรูซาเล็ม เพราะกฎหมายยิวห้ามการตรึงกางเขนภายในนครศักดิ์สิทธิ์

ปีลาตเขียนป้ายประกาศติดไว้บนไม้กางเขนเป็นข้อความว่า *"เยซู ชาวนาซาเร็ธ กษัตริย์ของชาวยิว"* ดูเหมือนเขาต้องการกวนชาวยิวเล่น เพราะชาวยิวพึ่งจะประกาศว่าซีซาร์เป็นกษัตริย์เพียงองค์เดียวของพวกเขา

บรรดาหัวหน้าสมณะจึงทนไม่ได้และพยายามขอให้ปีลาตแก้ไขป้ายประกาศ แต่ปีลาตตอบว่า *"เขียนแล้ว ก็แล้วไปเถอะ"*

นี่คือบุคลิกเดิมของปีลาต บุรุษผู้ยอมหักแต่ไม่ยอมงอ !

เขายืนกรานเรื่องป้ายประกาศ แต่โลเลและยินยอมให้ชาวยิวนำพระเยซูเจ้าไปตรึงกางเขน

....

ขออย่าให้เราเป็นเช่นนี้เลย นั่นคือ ***"ดื้อรั้นในเรื่องไม่เป็นเรื่อง แต่หละหลวมในเรื่องที่สำคัญที่สุด" !?***

****

ทหารแบ่งฉลองพระองค์

ยน 19:23-24

(23)เมื่อบรรดาทหารตรึงพระเยซูเจ้าแล้ว ก็นำฉลองพระองค์มาแบ่งออกเป็นสี่ส่วน นำไปคนละส่วน ส่วนเสื้อยาวของพระองค์นั้นไม่มีตะเข็บ ทอเป็นผืนเดียวตลอดตั้งแต่คอจนถึงชายเสื้อ (24)เขาจึงพูดกันว่า "เราอย่าแบ่งเสื้อตัวนี้เลย เราจับสลากกันเถิด ดูว่าใครจะได้" ดังนี้ ก็เป็นจริงตามพระคัมภีร์ ที่ว่า

พวกเขานำเสื้อผ้าของข้าพเจ้ามาแบ่งกัน

และจับสลากเสื้อยาวของข้าพเจ้า

บรรดาทหารก็ทำเช่นนี้

ปกติเครื่องแต่งกายของชาวยิวประกอบด้วย 5 ชิ้นส่วนคือ ผ้าโพกศีรษะ เสื้อยาว สายรัดเอว รองเท้า และเสื้อคลุมชั้นนอก

มีตำนานเล่าว่าแม่พระเป็นผู้ทอเสื้อยาวที่ไม่มีตะเข็บและเป็นผ้าผืนเดียวตลอดนี้ เพื่อเป็นของขวัญแด่พระเยซูเจ้าก่อนที่พระองค์จะเริ่มออกประกาศข่าวดี ตำนานนี้มีความเป็นไปได้สูง เพราะเป็นประเพณีของชาวยิวที่ผู้เป็นแม่นิยมทำเช่นนี้

ดังได้กล่าวมาแล้วว่า ทหารที่คุมตัวนักโทษประหารมีด้วยกัน 4 คน และเป็นสิทธิของพวกเขาที่จะได้เครื่องแต่งกายของนักโทษเป็นรางวัล สี่คนก็สี่ชิ้น

ชิ้นที่ห้าคือเสื้อยาว ถ้าแบ่งเป็นสี่ชิ้นอีก เสื้อก็จะใช้การไม่ได้ พวกเขาจึงจับสลากกัน !

ภาพทหารจับสลากแบ่งฉลองพระองค์ ให้บทเรียนบางประการแก่เรา

1. ***ต้องกล้าเสี่ยง*** การจับสลากเป็นการเสี่ยงพนันชนิดหนึ่ง ณ เชิงไม้กางเขน พวกทหารกำลังเสี่ยงพนันโดยมีเสื้อยาวที่แม่ให้เป็นของขวัญแด่พระเยซูเจ้าเป็นเดิมพัน

ในเวลาเดียวกัน บนไม้กางเขน พระเยซูเจ้าก็กำลังเสี่ยงเดิมพันทุกสิ่งกับความนบนอบต่อพระบิดา

พระองค์กำลังเรียกร้องเป็นครั้งสุดท้ายให้มนุษย์กลับมาหาพระองค์โดยเอาชีวิตของพระองค์เองเป็นเดิมพัน

เราทุกคนก็ต้องพร้อม *“เสี่ยงและเดิมพัน”* ให้สมกับที่ได้ชื่อว่าเป็น *“คริสตชน”*

2. ***ต้องไม่เย็นเฉย*** ขณะที่พระเยซูเจ้ากำลังจะสิ้นพระชนม์ด้วยความทุกข์ทรมานแสนสาหัส พวกทหารที่เชิงกางเขนกลับจับสลากกัน ราวกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น

มนุษย์ทุกวันนี้ก็เป็นเช่นเดียวกัน เราพร้อมจะเดินผ่านวัด ผ่านไม้กางเขน ผ่านผู้ตกทุกข์ได้ยาก ราวกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น

*สิ่งที่น่าเศร้าที่สุดในยุคนี้ ไม่ได้อยู่ที่มนุษย์เราตั้งตัวเป็นศัตรูกับพระเยซูเจ้า แต่อยู่ที่****เราเย็นเฉยกับความรักของพระเจ้าราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น*** *!!*

3. ***พระเยซูเจ้าคือสงฆ์ที่สมบูรณ์ที่สุด*** ยอห์นชอบแฝงความหมายที่ลึกซึ้งไว้ใต้ตัวอักษรที่ท่านเขียนอยู่เสมอ

เสื้อที่ไม่มีตะเข็บเป็นเสื้อแบบเดียวกับที่มหาสมณะสวมใส่ ยอห์นต้องการบอกว่าพระเยซูเจ้าคือ *“สมณะ”* หรือ *“สงฆ์”* ที่สมบูรณ์ที่สุด

“สงฆ์” ตรงกับภาษาละติน *Pontifex* ซึ่งหมายถึง *“ผู้สร้างสะพาน”*

“สงฆ์” จึงเป็นผู้สร้างสะพานเชื่อมระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์

พระเยซูเจ้าทรงเป็น *“สงฆ์”* ที่สมบูรณ์ที่สุด เพราะ ***พระองค์คือผู้ที่เปิดหนทางที่ดีที่สุดสำหรับมนุษย์ทุกคนจะได้กลับไปหาพระเจ้า***

ทั้งหมดนี้เป็นไปตามเพลงสดุดีที่ว่า *“เขานำเสื้อผ้าของข้าพเจ้ามาแบ่งปันกัน นำเสื้อยาวของข้าพเจ้ามาจับสลากกัน”* (สดด 22:18)

****

พระเยซูเจ้ากับพระมารดา

ยน 19:25-27

(25)พระมารดาของพระเยซูเจ้าทรงยืนอยู่ข้างไม้กางเขนของพระองค์พร้อมกับน้องสาวของพระนาง มารีย์ภรรยาของเคลโอปัส และมารีย์ชาวมักดาลา (26)เมื่อพระเยซูเจ้าทรงเห็นพระมารดาและศิษย์ที่รักยืนอยู่ใกล้ ๆ จึงตรัสกับพระมารดาว่า “แม่ นี่คือลูกของแม่” (27) แล้วตรัสกับศิษย์ผู้นั้นว่า “นี่คือแม่ของท่าน” นับตั้งแต่นั้น ศิษย์ผู้นั้นก็รับพระนางเป็นมารดาของตน

เป็นเรื่องอันตรายอย่างยิ่งที่จะเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับคนที่โรมถือว่าเป็นบุคคลอันตรายจนต้องประหารชีวิตด้วยการตรึงกางเขน และยิ่งอันตรายหนักเข้าไปอีกที่จะแสดงความรักต่อบุคคลที่บรรดาผู้นำทางศาสนาที่แสนเคร่งครัดของชาวยิวถือว่าสอนผิด *(heretic)*

การที่บุคคลกลุ่มหนึ่งกล้าไปยืนอยู่เคียงข้างไม้กางเขนของพระเยซูเจ้า จึงแสดงให้เห็นเด่นชัด*ว่า "ความรักแท้ได้ขับไล่ความกลัว"* ไปจนหมดสิ้นแล้ว

เมื่อเทียบกับพระวรสารเล่มอื่นที่เล่าเหตุการณ์ ณ เชิงไม้กางเขนเข้าด้วยกันดังนี้

ยน 19:25 *"พระมารดาของพระเยซูเจ้าทรงยืนอยู่ข้างไม้กางเขนของพระองค์พร้อมกับน้องสาวของพระนาง* ***มารีย์ภรรยาของเคลโอปัส*** *และมารีย์ชาวมักดาลา"*

มธ 27:56 *"ในจำนวนนี้มีมารีย์ชาวมักดาลา และ****มารีย์มารดาของยากอบและของโยเซฟ*** *และมารดาของบุตรเศเบดี* (นางสะโลเม)*"*

มก 15:40 *"สตรีบางคนมองดูเหตุการณ์อยู่ห่าง ๆ ในจำนวนนี้มีมารีย์ชาวมักดาลา* ***มารีย์มารดาของยากอบคนเล็กและของโยเสท*** *และนางสะโลเม* (มารดาของบุตรเศเบดี)*"*

เราจะพบว่านอกจากยอห์นแล้ว มีสตรี 4 ท่านด้วยกันที่ยืนอยู่เคียงข้างไม้กางเขนของพระเยซูเจ้า สตรีผู้กล้าหาญทั้ง 4 ท่านได้แก่

1. ***พระนางมารีย์ มารดาของพระเยซูเจ้า*** พระนางอาจไม่เข้าใจสิ่งที่พระองค์กระทำ แต่ความรักของผู้เป็นแม่ไม่เคยจืดจาง โรมอาจจะเห็นพระองค์เป็นอาชญากร แต่พระองค์ยังคงเป็นบุตรของพระนางตลอดไป...

สมดังคำทำนายของสิเมโอนที่กล่าวแก่พระนางมารีย์ พระมารดาว่า *"พระเจ้าทรงกำหนดให้กุมารนี้เป็นเหตุให้คนจำนวนมากในอิสราเอลต้องล้มลง หรือลุกขึ้น และเป็นเครื่องหมายแห่งการต่อต้าน เพื่อความในใจของคนจำนวนมากจะถูกเปิดเผย"* ส่วนท่าน *"ดาบจะแทงทะลุจิตใจของท่าน"* (ลก 2:34-35)

2. ***สะโลเมภรรยาของเศเบดี*** นางเป็นมารดาของยากอบและยอห์น ครั้งหนึ่งนางมาหาพระเยซูเจ้าเพื่อขอตำแหน่งให้แก่บุตรของนางในพระอาณาจักรสวรรค์ (มธ 20:20) และถูกพระองค์ตำหนิ

การปรากฏตัวของนางที่เชิงไม้กางเขน จึงให้บทเรียนเรื่องการ *"ตำหนิ"* แก่เราทุกคน นั่นคือ เราต้องสุภาพถ่อมตนเช่นเดียวกับสะโลเมที่พร้อมรับคำติเตียนโดยยังคงไว้ซึ่งความรักอย่างไม่สั่นคลอน

และในเวลาเดียวกัน เราต้องพร้อมให้คำ *"ตำหนิ"* ผู้อื่นโดยที่ความรักยังคงส่องแสงเจิดจ้าดังที่พระเยซูเจ้าได้ทรงกระทำต่อสะโลเม

3. ***มารีย์ภรรยาของเคลโอปัส*** หรือตามต้นฉบับภาษากรีกคือ โคลปัส (Clopas) เป็นมารดาของยากอบคนเล็ก รวมถึงโยเซฟหรือโยเสท

ผู้เชี่ยวชาญพระคัมภีร์ส่วนใหญ่ยอมรับว่า โคลปัส และ อัลเฟอัส เป็นวิธีเขียนชื่อภาษาอาราไมอิคของคน ๆ เดียวกันคือ Halphai

ยากอบบุตรอัลเฟอัสผู้เป็นหนึ่งในบรรดาอัครสาวก (มธ 10:2-4) จึงน่าจะเป็นคนเดียวกันกับยากอบคนเล็กผู้เป็นบุตรของมารีย์ภรรยาของเคลโอปัสนั่นเอง

4. ***มารีย์ชาวมักดาลา*** นางคือผู้ที่พระเยซูเจ้าเคยไล่ปีศาจเจ็ดตนออกไป (มก 16:9; ลก 8:2) จนนางไม่อาจลืมสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำแก่นางได้ ความรักของพระองค์ได้ช่วยชีวิตนางไว้ ความรักที่นางมีต่อพระองค์จึงไม่มีวันจบสิ้น

คำขวัญประจำใจนางคือ *"ฉันจะไม่มีวันลืมสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำแก่ฉัน" !*

บนไม้กางเขน พระเยซูเจ้าอดเป็นห่วงอนาคตของพระมารดาไม่ได้ พระองค์จึงฝากพระนางไว้ในความดูแลของยอห์นผู้เป็นศิษย์รัก

แม้กำลังทุกข์ทรมานใกล้จะสิ้นพระชนม์ พระองค์ก็ไม่ลืมหน้าที่ของบุตรอันพึงมีต่อบุพการีได้

พระองค์คิดถึงความทุกข์ของผู้อื่นมากกว่าความทุกข์ของตนเองจนลมหายใจเฮือกสุดท้าย !

****

พระเยซูเจ้าสิ้นพระชนม์

ยน 19:28-30

(28)หลังจากนั้น พระเยซูเจ้าทรงทราบว่าทุกสิ่งสำเร็จแล้ว จึงตรัสว่า "เรากระหาย" พระคัมภีร์ตอนนี้จึงเป็นจริงด้วย

(29)ที่นั่นมีภาชนะใบหนึ่งบรรจุน้ำองุ่นเปรี้ยวเต็มวางอยู่ ทหารจึงใช้ฟองน้ำชุบน้ำองุ่นเปรี้ยวเสียบปลายกิ่งหุสบ ยื่นถึงพระโอษฐ์ (30)พระเยซูเจ้าทรงจิบน้ำองุ่นเปรี้ยวแล้ว ตรัสว่า "สำเร็จบริบูรณ์แล้ว" พระองค์ทรงเอนพระเศียร สิ้นพระชนม์

"<u>เรากระหาย</u>"

ยอห์นเขียนพระวรสารประมาณปี ค.ศ. 100 ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ลัทธิ *Gnosticism* เริ่มเผยแพร่เข้ามาในพระศาสนจักร คำสอนหลักของลัทธินี้คือ *"วิญญาณเป็นสิ่งดี วัตถุเป็นสิ่งชั่ว"*

ข้อสรุปที่ตามมาคือ พระเจ้าผู้ทรงเป็นจิตล้วนจะรับเอากายเป็นมนุษย์ไม่ได้ เพราะกายเป็นวัตถุและชั่ว พระเยซูเจ้าจึงไม่เคยมีร่างกายแบบมนุษย์จริง ๆ แต่เป็นเพียง *"เงา"* ที่มีรูปร่างเหมือนมนุษย์เท่านั้น เวลาพระองค์เดินจะไม่ปรากฏรอยเท้าบนพื้น

เมื่อพระองค์ไม่มีร่างกายแบบมนุษย์ การสิ้นพระชนม์ของพระองค์ย่อมไม่ใช่ของจริง พระองค์ไม่ได้เจ็บปวดทรมานจริง ๆ

ผู้ที่นิยมลัทธินี้ เชื่อว่าพวกเขากำลังยกย่องให้เกียรติพระเยซูเจ้าอย่างสุด ๆ แต่จริง ๆ แล้วพวกเขากำลังทำลายพระองค์

ถ้าพระองค์จะไถ่กู้มนุษย์ พระองค์ต้องเป็นมนุษย์

พระองค์จำเป็นต้องเป็นเหมือนเราเพื่อจะทำให้เราเป็นเหมือนพระองค์ !

ด้วยเหตุนี้ยอห์นจึงตอกย้ำคำพูดของพระเยซูเจ้าบนไม้กางเขนซึ่งมีอยู่ไม่กี่คำว่า

"เรากระหาย" !

พระองค์รู้สึกหิวกระหายและต้องทนทุกข์ทรมานบนไม้กางเขนเพราะพระองค์ทรงเป็นมนุษย์จริง ๆ เหมือนเรา....

"<u>สำเร็จบริบูรณ์แล้ว</u>"

หากเราเปรียบเทียบพระวรสารทั้งสี่ที่กล่าวถึงลมหายใจเฮือกสุดท้ายของพระเยซูเจ้า

มธ 27:50 *"พระเยซูเจ้าทรงเปล่งเสียงดังอีกครั้งหนึ่ง แล้วสิ้นพระชนม์"*

มก 15:37 *"พระเยซูเจ้าทรงเปล่งเสียงดัง แล้วสิ้นพระชนม์"*

ลก 23:46 *"พระเยซูเจ้าทรงร้องเสียงดังว่า 'พระบิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้ามอบจิตของข้าพเจ้าไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์' เมื่อตรัสดังนี้แล้ว ก็สิ้นพระชนม์"*

ยน 19:30 *"พระเยซูเจ้าทรงจิบน้ำองุ่นเปรี้ยวแล้ว ตรัสว่า "สำเร็จบริบูรณ์แล้ว" พระองค์ทรงเอนพระเศียร สิ้นพระชนม์"*

จะเห็นว่ามียอห์นเพียงผู้เดียวที่ไม่ได้บอกว่าพระเยซูเจ้าทรงร้องเสียงดัง แต่กลับบอกว่าพระองค์ตรัสว่า *"สำเร็จบริบูรณ์แล้ว"* จึงสิ้นพระชนม์

คำอธิบายคือ เสียงร้องอันดัง กับ *"สำเร็จบริบูรณ์แล้ว"* เป็นเสียงเดียวกัน !

นั่นคือ ***พระองค์ทรงร้อง "สำเร็จบริบูรณ์แล้ว" ด้วยเสียงอันดังอย่างผู้มีชัยชนะ ไม่ใช่บ่นพึมพำอยู่ในลำคอเหมือนคนหมดหนทางสู้ "จบเห่กัน" !!!***

นอกจากนั้น ยอห์นยังเล่าว่า *"พระองค์ทรงเอนพระเศียร สิ้นพระชนม์"* (ข้อ 30) โดยใช้คำ *klinas (คลีนาส – เอน)* ซึ่งมีความหมายเดียวกันกับเอนศีรษะบนหมอนเพื่อพักผ่อน

แสดงว่าตลอดชีวิตของพระเยซูเจ้า พระองค์ได้ต่อสู้ดิ้นรนปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระบิดาเจ้า และได้ปฏิบัติภารกิจที่ได้รับมอบหมายจนสำเร็จบริบูรณ์ มาบัดนี้ **พระองค์สามารถเอนศีรษะพักผ่อนด้วยความสันติสุข**

พระองค์จากโลกนี้ไปอย่างผู้มีชัยชนะและสันติสุข !

<u>กิ่งหุสบ</u>

ยอห์นเล่าว่าเมื่อพระเยซูเจ้า *"กระหาย"* พวกทหารใช้ฟองน้ำชุบน้ำองุ่นเปรี้ยวเสียบปลายกิ่งหุสบ ยื่นถึงพระโอษฐ์ (ข้อ 29)

กิ่งหุสบมีลักษณะเป็นก้านใบหญ้า แม้จะแข็งพอสมควรแต่ยาวไม่เกิน 2 ฟุต จึงไม่น่าจะเหมาะสำหรับเสียบฟองน้ำชุบน้ำองุ่นเปรี้ยวส่งให้ถึงพระโอษฐ์ของพระองค์

นักวิชาการด้านพระคัมภีร์บางคนจึงตั้งสมมุติฐานว่ายอห์นเขียนผิด คำที่ถูกควรเป็น *"หอก"* หรือ *"ทวน"* มากกว่าจะเป็น *"กิ่งหุสบ"*

แต่นี่คือความล้ำลึกของยอห์น ท่านจงใจใช้คำ *"กิ่งหุสบ"*

ในงานเลี้ยงปัสกาครั้งแรกก่อนที่ชาวอิสราเอลจะอพยพออกจากประเทศอียิปต์ โมเสสเรียกประชุมผู้อาวุโสทั้งปวงของชาวอิสราเอล พูดว่า *"จงไปเลือกลูกแกะหรือลูกแพะสำหรับครอบครัวของท่าน และฆ่าเป็นเครื่องบูชาสำหรับฉลองปัสกา* ***จงเอากิ่งหุสบ จุ่มลงในชามเลือดของสัตว์นั้น พรมที่กรอบประตูด้านข้างและด้านบน*** *อย่าให้ผู้ใดออกนอกบ้านจนกระทั่งเช้า เมื่อพระยาห์เวห์เสด็จผ่านมาลงโทษประเทศอียิปต์ พระองค์จะทอดพระเนตรเห็นเลือดที่กรอบประตู ทั้งด้านข้างและด้านบน พระยาห์เวห์จะเสด็จผ่านประตูไป จะไม่ทรงอนุญาตให้ผู้ทำลายเข้าไปประหารคนในบ้านของท่าน"* (อพย 12:21-23)

ยอห์นเลือกใช้คำ *"กิ่งหุสบ"* เพื่อทำให้เราทุกคนหวนกลับไปนึกถึงเลือดของลูกแกะที่เคยช่วยประชากรของพระเจ้าให้รอดพ้นจากการเป็นทาสในอียิปต์

เพียงแต่ครั้งนี้เป็น ***"เลือดของพระเยซูเจ้า"*** ผู้ทรงเป็น ***"ลูกแกะของพระเจ้า"*** ที่ได้ช่วย ***"มนุษย์ทั้งโลก"*** ให้เป็นอิสระจาก ***"บาป"*** !!!

****

ทหารแทงด้านข้างพระวรกายของพระเยซูเจ้า

ยน 19:31-37

(31)วันนั้นเป็นวันเตรียมฉลอง ชาวยิวไม่ต้องการให้ศพค้างอยู่บนไม้กางเขนในวันสับบาโต เพราะวันสับบาโตวันนั้นเป็นวันฉลองยิ่งใหญ่ เขาจึงขออนุญาตปีลาตให้ทุบขาผู้ที่ถูกตรึงและนำศพไป (32)บรรดาทหารทุบขาคนทั้งสองคนซึ่งถูกตรึงพร้อมกับพระองค์ (33)เมื่อทหารมาถึงพระเยซูเจ้าก็เห็นว่าพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว จึงมิได้ทุบขาของพระองค์ (34)แต่ทหารคนหนึ่งใช้หอกแทงด้านข้างพระวรกายของพระองค์ โลหิตและน้ำก็ไหลออกมาทันที (35)ผู้ที่ได้เห็นก็เป็นพยาน คำพยานของเขาน่าเชื่อถือ เขารู้ว่าเขาพูดความจริง เพื่อท่านทั้งหลายจะเชื่อด้วย (36) เหตุการณ์ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นเพื่อข้อความในพระคัมภีร์เป็นจริงว่า

กระดูกของเขาจะไม่หักแม้เพียงชิ้นเดียว

(37)และข้อความอีกตอนหนึ่งว่า

เขาทั้งหลายจะมองดูผู้ที่เขาแทง

ในด้านหนึ่ง ต้องยอมรับว่าชาวยิวมีความเมตตามากกว่าชาวโรมัน เพราะหากถือตามธรรมเนียมของโรมัน นักโทษจะถูกปล่อยให้ตายเองบนไม้กางเขนด้วยความทุกข์ทรมานแสนสาหัส บางคนทนทรมานหลายวันกว่าจะตาย นักโทษต้องเผชิญกับความร้อนจัดในเวลากลางวัน และหนาวจัดในเวลากลางคืน ไหนจะหิวและกระหายน้ำ ไหนจะถูกริ้นและแมลงไต่ตอมตามรอยแผล หลายครั้งนักโทษกลายเป็นบ้าก่อนตาย

เมื่อนักโทษตาย ชาวโรมันได้แต่ปลดศพลงมาและทิ้งไว้ที่พื้นให้เป็นอาหารของแร้ง กา และสุนัข ไม่มีการฝังศพแต่ประการใด

ส่วนชาวยิวมีข้อกำหนดว่า *"ถ้าผู้ใดกระทำผิดมีโทษประหารชีวิต ท่านประหารชีวิตแล้วแขวนศพไว้บนต้นไม้ **ศพของเขาจะต้องไม่ถูกทิ้งไว้ข้ามคืน** ท่านจะต้องฝังศพของเขาในวันเดียวกันนั้น"* (ฉธบ 21:22-23)

ในหนังสือ Mishnah ก็มีกฎว่า *"ผู้ใดปล่อยศพทิ้งไว้ข้ามคืน ถือว่าทำผิดกฎหมาย"* และเป็นหน้าที่ของสภาสูง *(Sanhedrin)* ที่จะจัดสถานที่สำหรับฝังศพนักโทษประหาร

ในกรณีของพระเยซูเจ้า ยิ่งมีความจำเป็นต้องนำพระศพลงจากไม้กางเขน เพราะวันรุ่งขึ้นเป็นวันสับบาโต แถมเป็นวันสับบาโตระหว่างเทศกาลปัสกาประจำปีอีกด้วย

สำหรับนักโทษที่ยังไม่ตาย พวกเขามีวิธีจัดการที่เหี้ยมโหดสุด ๆ นั่นคือใช้ไม้ตะลุมพุกทุบขาจนแตกละเอียด

แต่ *“เมื่อทหารมาถึงพระเยซูเจ้าก็เห็นว่าพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว จึงมิได้ทุบขาของพระองค์ แต่ทหารคนหนึ่งใช้หอกแทงด้านข้างพระวรกายของพระองค์ โลหิตและน้ำก็ไหลออกมาทันที”* (ข้อ 33-34)

ยอห์นมองเห็นภาพทหารใช้หอกแทงสีข้างของพระเยซูเจ้าจนมีโลหิตและน้ำไหลออกมาว่าเป็นการทำให้คำทำนายของประกาศกเศคาริยาห์เป็นจริง *“ดังนั้นเมื่อเขาทั้งหลายมองดูเรา ผู้ซึ่งเขาเองได้แทง เขาจะไว้ทุกข์เพื่อท่าน”* (ศคย 12:10)

และสิ่งที่ยอห์นเห็นนี้ ยอห์นยืนยันว่าเป็นความจริง (ข้อ 35)

แต่ข้อเท็จจริงคือ คนตายแล้วจะไม่มีเลือดไหลออกมา เกิดอะไรขึ้นกับพระเยซูเจ้าหรือถึงได้มีทั้งเลือดและน้ำไหลออกมา ?

เราคงรู้สึกปวดร้าวหัวใจมาก เพราะเลือดและน้ำที่ไหลออกมานำไปสู่ข้อสันนิษฐานว่า พระเยซูเจ้าทรงสิ้นพระชนม์ด้วยอาการ *“หัวใจแตกสลาย”* (ไม่ใช่หัวใจวาย) อันเนื่องมาจากการถูกทรมานอย่างหนักทั้งทางกายและทางจิตใจ เมื่อหัวใจแตกสลาย เลือดจากหัวใจจะไหลมาผสมกับน้ำในเยื่อหุ้มหัวใจ และเมื่อโดนหอกของทหารแทงทะลุเยื่อหุ้มหัวใจนี้ เลือดและน้ำจึงไหลออกมา

ทั้ง ๆ ที่การไหลของเลือดและน้ำนำไปสู่ข้อสรุปอันน่าปวดร้าวอย่างยิ่ง แต่ยอห์นยังยืนยันอย่างหนักแน่นว่าเป็นความจริงด้วยเหตุผล 2 ประการคือ

1. เพื่อพิสูจน์ว่าพระเยซูเจ้าทรงเป็นมนุษย์แท้ และมีร่างกายแท้ เพื่อต่อสู้กับความคิดของพวก *Gnostics* ที่ถือว่าพระองค์เป็นเพียงเงา หาได้มีร่างกายแบบมนุษย์จริง ๆ ไม่

2. นอกจากเป็นเครื่องพิสูจน์ความเป็นมนุษย์แท้ของพระเยซูเจ้าแล้ว ยังเป็นสัญลักษณ์ถึงศีลศักดิ์สิทธิ์อันยิ่งใหญ่ของพระศาสนจักรอีกด้วย นั่นคือ

“น้ำ” เป็นพื้นฐานของศีลล้างบาป

“เลือด” เป็นพื้นฐานของศีลมหาสนิท ซึ่งเป็นทั้งการบูชาไถ่บาปและอาหารอันทรงชีวิต โดยมีเหล้าองุ่นในงานเลี้ยงอาหารค่ำครั้งสุดท้ายเป็นตัวแทนของเลือด

ทั้งน้ำและเลือดที่ไหลออกมาจากสีข้างของพระเยซูเจ้า ล้วนเป็นเครื่องหมายถึง *“น้ำแห่งการชำระล้าง”* ในศีลล้างบาป และ *“เลือดที่หลั่งออก”* เพื่อไถ่บาปของมนุษยชาติ

****

การฝังพระศพ

ยน 19:38-42

(38)หลังจากนั้น โยเซฟชาวอาริมาเธีย ซึ่งเป็นศิษย์ลับ ๆ คนหนึ่งของพระเยซูเจ้าเพราะกลัวชาวยิว ขออนุญาตปีลาตอัญเชิญพระศพของพระเยซูเจ้าลง ปีลาตก็อนุญาต เขาจึงมาอัญเชิญพระศพลง (39)นิโคเดมัสซึ่งก่อนนั้นเคยมาเฝ้าพระองค์เวลากลางคืนก็มาด้วย เขานำเครื่องหอมที่ผสมด้วยมดยอบและว่านหางจระเข้ หนักประมาณหนึ่งร้อยปอนด์ (40)ทั้งสองคนอัญเชิญพระศพของพระเยซูเจ้า ใช้ผ้าพันพระศพพร้อมกับใส่เครื่องหอมตามประเพณีฝังศพของชาวยิว (41)สถานที่ที่พระองค์ทรงถูกตรึงนั้นมีสวนแห่งหนึ่ง สวนนี้มีคูหาขุดใหม่ที่ยังไม่เคยใช้ฝังผู้ใดเลย (42)เขาจึงอัญเชิญพระศพของพระเยซูเจ้าบรรจุไว้ที่นั่น เพราะวันนั้นเป็นวันเตรียมฉลองของชาวยิว และคูหาอยู่ใกล้

เมื่อพระเยซูเจ้าสิ้นพระชนม์ จำเป็นต้องเร่งนำพระศพของพระองค์ลงมาจากไม้กางเขนและฝัง เพราะอีกสามชั่วโมงจะเข้าสู่วันสับบาโตซึ่งห้ามทำงานแล้ว

แต่บรรดาศิษย์ของพระองค์ล้วนมีฐานะยากจน คงไม่มีทางฝังศพให้สมพระเกียรติได้

โยเซฟชาวอาริมาเธียและนิโคเดมัสเป็นสองบุคคลที่ยื่นมือเข้ามาจัดการพระศพของพระเยซูเจ้า ทั้งสองเป็นสมาชิกสภาสูง *(Sanhedrin)* และเป็นศิษย์ของพระองค์ด้วย แต่ทั้งคู่ปิดบังไม่ให้ผู้อื่นรู้ ด้วยเกรงว่าจะเป็นสาเหตุทำให้พวกเขาสูญเสียฐานะทางสังคม

ธรรมเนียมฝังศพของชาวยิวคือ ใช้เครื่องหอมชโลมศพแล้วใช้ผ้าลินินพันศพก่อนนำไปฝังในหลุม นิโคเดมัสเป็นผู้จัดหาผ้าลินินและเครื่องหอมจำนวนมากราวกับว่ากำลังฝังพระศพของกษัตริย์ ส่วนโยเซฟเป็นผู้ให้หลุมศพใหม่แก่พระองค์

มีทั้งเรื่องน่าเศร้าและน่ายินดีจากเหตุการณ์ครั้งนี้

1. เรื่องที่น่าเศร้าคือทั้งโยเซฟและนิโคเดมัสต่างเป็นศิษย์ของพระเยซูเจ้า และในขณะเดียวกันก็เป็นสมาชิกสภาสูงด้วย ไม่มีใครทราบว่าขณะที่สภาสูงกำลังไต่สวนพระองค์ ทั้งสองคนขาดประชุมหรือว่ามาประชุมแต่นั่งนิ่งเฉยด้วยความขลาดกลัว

มันจะแตกต่างกันมากทีเดียว หากในสภาที่เต็มไปด้วยน้ำเสียงอันก้าวร้าว ข่มขู่ และใบหน้าอันบอกบุญไม่รับของบรรดาสมาชิกสภาสูง เกิดมีคนหนึ่งหรือสองคนกล่าวสนับสนุนและยืนอยู่เคียงข้างพระองค์ !

อนิจจา ไม่มีเสียงใดหลุดจากปากของทั้งสอง !

ความจงรักภักดีของทั้งสองขณะที่พระองค์ยังมีชีวิตอยู่ ย่อมมีคุณค่ามากกว่าหลุมศพใหม่และผ้าห่อศพที่หรูหราเป็นแน่ !

แต่ก่อนที่จะประณามบุคคลทั้งสอง เราต้องหันกลับมาดูตัวเราเองด้วย หลายครั้งที่เรายอมยกย่องชมเชยผู้อื่นก็ต่อเมื่อเขาสิ้นชีวิตแล้ว อย่าลืมว่าคำพูดหวาน ๆ สักคำ หรือคำชมเชย รวมถึงคำขอบคุณขณะมีชีวิตอยู่ ย่อมมีคุณค่ามากกว่าคำยกย่องสรรเสริญอันไพเราะและยาวเหยียดต่อหน้าหลุมศพ หรือดอกไม้เพียงดอกเดียวขณะยังมีชีวิตอยู่ย่อมมีคุณค่ามากกว่าพวกหรีดทั้งโลกเป็นไหน ๆ

2. เรื่องที่น่ายินดีคือ ความตายของพระเยซูเจ้าทำให้ชีวิตของทั้งโยเซฟและนิโคเดมัสเปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิง

ยังไม่ทันได้เอาพระศพของพระองค์ลงจากไม้กางเขนเลย โยเซฟก็หาย *"กลัว"* เป็นปลิดทิ้ง เขากล้าเข้าถ้ำเสือเพื่อขออนุญาตผู้ว่าปีลาตนำพระศพของพระองค์ลงมาฝัง ส่วนนิโคเดมัสได้นำผ้าลินินและเครื่องหอมจำนวนมากมาถวายแด่พระองค์ โดยไม่เกรงกลัวว่าคนอื่นจะเห็นและรู้ว่าเป็นศิษย์ของพระองค์อีกเลย

ความขลาด ความลังเล การปกปิดซ่อนเร้น หายไปจากคนทั้งสอง....

ไม่ทันถึงหนึ่งชั่วโมงดี คำพูดของพระองค์ที่ว่า *"เมื่อเราจะถูกยกขึ้นจากแผ่นดิน เราจะดึงดูดทุกคนเข้ามาหาเรา"* (ยน 12:32) ก็เป็นความจริง

พระองค์อาจเสียใจที่โยเซฟและนิโคเดมัสนั่งเงียบหรือขาดประชุมสภาสูง แต่พระองค์ทรงทราบและยินดีล่วงหน้าใน ***"ฤทธิ์อำนาจของไม้กางเขน"*** ที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตของเขาทั้งสอง

จากชีวิตที่ขาดกลัวเป็นชีวิตของ *"วีรบุรุษ"*

จากชีวิตที่โลเลเป็นชีวิตที่อุทิศตนถวายแด่ *"พระคริสตเจ้า"*